

Fantasy

การรัก สายลับ ป่วนอลังการ

เล่ม 20

ภาคที่ 3 สิ่งที่ไม่ควร

akeove : เขียน

ท่ามกลางการปะทะที่แสนซูลมุนระหว่างคณะสำรวจกับกองทัพแบล็กโกสต์ ผู้นำ
กลุ่มอย่างมิเรียมกำลังจะถูกหมัดขวาของไททันบดขยี้

วูบ! ซุปพอร์ตเตอร์ลูกหนึ่งได้ลอยไปหยุดอยู่อีกฟาก มันเชื่อมกับเกลียววายุแสง
ที่ติ่งร่างเมธัสให้พุ่งแหวกอากาศไปหาเธอ แล้วใช้มือขวาคว้าเอวบางพุ่งผ่านช่องว่างที่มีเพียง
น้อยนิด

ตึง! หมัดของไททันอัดกระแทกพื้น ห่างจากปลายเส้นผมแค่ครึ่งฝ่ามือเท่านั้น
ครืด!! สองเท้าเหยียบพื้น แล้วกระโจนออกไปด้านซ้ายโดยเร็ว เพราะมือขวาของ
ไททันเหวี่ยงไล่ตามมามาติดๆ จนได้ยินเสียงฟ้าดังผ่านด้านหลัง

“ทางนี้!” เสียงของเบอัอนดังก้องจากด้านขวา

เพียงมองต้นเสียง เมธัสก็เห็นใบดาบสีเงินยาวเกือบสามลิบเมตรฟาดพื้นจนเป็น
เหมือนสะพาน เขาจึงรีบวิ่งบนใบดาบ หลบมือไททันที่เหวี่ยงมาอีกครั้งได้อย่างหวุดหวิด
ทว่าร่างคนที่อยู่ใกล้ลั่นกระเด็นหรือแหลกเลยคามือมัน

เมื่อวิ่งมาถึงหลังการถนัดเบอัอนยืนอยู่ เมธัสก็ปล่อยมิเรียลงไปในที่ แล้วหันกลับไป
เผชิญหน้าสองไททันที่วิ่งตามมา พร้อมอ้าปากคล้ายจะเตรียมยิงเดธเลย์

“ผมขวา!” เบอัอนร้องเสียงเข้ม

“ผมซ้าย!” เมธัสยกมือขวาขึ้นพร้อมสร้างหอกเพลิงแสงขนาดใหญ่

พิ้ว!! ดาบเดสทรอยเยอร์ถูกตวัดขึ้น แล้วหางปากของไททันเกิดเสียงดังตึง ใน
จังหวะเดียวกัน หอกเพลิงแสงก็ถูกปาไปสลายเดธเลย์ที่ยิงสวน

ข้า! ลำแสงสีดําแตกกระจาย ด้วยคมหอกที่พุ่งจนทะลุปากของไททันแล้วเปลี่ยนเป็นเพลิงเผาผลาญ ทำให้เกิดแสงสีขาวสว่างจ้าออกมาจากทุกช่องทางบนใบหน้า

เครื่อง! ส่วนดาบเดสทรอยเยอร์ที่ระเบิดขึ้นก็แยกตัวระเหิดไททันออกเป็นสองส่วนในดาบเดียว

ครีน! โครม! ไททันทั้งสองต่างล้มลงไปนอนตาย

“ท่านมีเรื่องอะไรไหมขอรับ” เบออันถามอย่างห่วงใย

“ฉันสบายดี ขอขอบคุณนะคุณโอ...เค็กๆ” สาวผมทองโอเป็นโลหิตใต้หลังคารถ ก่อนจะล้มลงไปนอนนิ่ง

“คุณหนู!!!” เบออันเก็บเทพศาสตราในมือแล้วอุ้มมีเรียทันทัน “คุณโอติน ผมขอฝากปกป้องแนวหลังด้วย”

“ได้” เขารับคำหนักแน่น ก่อนจะมองไปยังแนวหลังซึ่งบัดนี้เริ่มกำจัดแบล็กโกสต์จนเกือบหมดสิ้น บ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่า ผู้เหลือรอดจากเซตอันตรายล้วนมีฝีมือมิใช่ธรรมดา ชายหนุ่มจึงยื่นพักรอพลังโลดฟืนเพื่อเวลาจำเป็น

“แฟนธ่อม แยะแล้วๆๆ!!!” เสียงตกใจของยูนิคอร์น

“เกิดอะไรขึ้น!”

“แบล็กโกสต์เวหามากันเต็มหน้าฟ้าเลย ส่วนบนพื้นก็วิ่งมาเยอะแยะ”

“ห่างจากพวกเราลึกเท่าไร?”

“ห้ากิโลเมตรได้มั้ง”

“ที่แท้มาเธอร์ควบคุมให้ลูกน้องกระจายอยู่รอบด้าน ก็เลยเสียเวลาระดมพลจากมุมอื่นๆ มาที่เอง” เขาจะไม่รอให้กองทัพลึกของศัตรูมาถึงตัวแน่นอน จึงตะโกนถ้อย “ทั้งหมดถอย!!!”

“ถอย!!!” เหล่านักรบตะโกนตาม

ครีน!!! ตุบๆๆ ทั้งรถและคนต่างเริ่มหนีกันโดยไว แต่ก็มีส่วนที่ยืนนิ่ง

“ลาก่อนพรรคพวก แล้วไว้เจอกันใหม่!!!” ผู้คนที่เริ่มรวมตัวกันตั้งแนวรับสุดท้ายร้องบอกด้วยเสียงสดใส

“เฮ้ย!!!” เสียงตกใจของพวกผู้เล่นที่เปลี่ยนเป็นภาษาโลกใหม่ “ไ้อ้บ้า! อย่านะหนึ่งงานสิพะ พวกเราต้องมาลำบากด้วยกัน”

“โทษทีพะ พอดีข้าเบื่อกันสุดๆ แล้ว ขอออกไปเห็นโลกสวยๆ ของมาฟูเนียละว้ย!” ผู้ยอมรับท้ายที่บัดนี้อยู่ในหมอกดำเรียบร้อยแล้วตอบอย่างยินดี “ย้าย!!! ขอทั้งทวนแบบ

เท่าๆ ละเพีย ลุย!!!”

“ไม่ใช่! แบบนี้พวกข้าก็ต้องทรمانฝ่ายเดียวอีกเป็นปีเลยซี!!! แบบนี้ข้าขอไปลุยด้วย” ทันใดนั้นผู้เล่นในกลุ่มที่หนีมาได้ก็ทยอยวิ่งกลับไปเข้าร่วมกับกลุ่มรังทำย

‘เล่นนี่เลย’ เมธัสยิ้มแห้งๆ

“ช่างกล้าหาญยิ่งนัก” พวกสัตว์อสูรที่รอดตายมาได้ชื่นชม “ไม่ต้องห่วงนะสหาย ลักวันพวกเราจะกลับมาล้างแค้นให้แน่นอน”

‘ได้ผลลัพธ์แบบแปลกๆ ด้วยแฮะ’ เขาไม่รู้ว่าควรจะดีใจที่มีสัตว์อสูรเข้าใจผิดหรือไม่ แต่ที่น่ายินดีที่สุดคือ ตอนนี้ไม่มีแบล็กโกสต์ขวางทาง บ่งบอกว่าศัตรูมิได้เตรียมการเอาไว้รัดกุมถึงขั้นนี้ หรืออาจมองว่าพวกเขาไม่น่าจะรอดจากกับดักทั้งหมดได้ และเนื่องจากเส้นทางถอยถอยนี้เป็นพื้นที่ราบเรียบมีสิ่งกีดขวางไม่มากนัก ทำให้การเคลื่อนหนีดำเนินไปอย่างราบรื่น

ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง เสียงฝีเท้าของศัตรูและเสียงขยับปีกก็เริ่มเข้ามาใกล้ แม้กระทั่งแผ่นดินยังสั่นสะเทือน บ่งบอกว่าศัตรูต้องมีจำนวนมากแน่นอน

‘ใกล้ถึงเวลารบแล้วสินะ’ เมธัสจับจ้องหมอกดำที่อยู่ห่างเพียงหนึ่งร้อยเมตร โดยอาศัยแสงจากบีมทอร์ชจำนวนมากที่ตั้งบนหลังคารถแนวหลังทุกคัน

เหล่าผู้เหลือรอดต่างกระชับอาวุธในมือด้วยท่าทางเคร่งเครียด ทว่าไม่มีใครตื่นตระหนกจนทำให้เสียขวัญกำลังใจไปมากกว่านี้

‘อืม...ถ้าคิดให้ถูก ตอนนี้พวกเราอาจไม่เหลือขวัญกำลังใจให้เสียอีกแล้วมั้ง ฮ่าๆ’

ตบ! มิเรียมายืนอยู่ด้านขวา ด้านหลังเป็นสองผู้ติดตาม ซึ่งทั้งสามล้วนเปลี่ยนชุดรบมาเรียบร้อยแล้ว

“ขอโทษที่รบกวนให้เผ่าแนวหลังเพียงลำพังมาตลอดนะคะ” คุณหนูผมทองมีสีหน้าเสียใจ

“ไม่เป็นไร นี่เป็นสิ่งที่ผมอยากทำ”

ตึก! เสียงฝีเท้าของคนอีกกลุ่ม

“โอได้น พวกข้ามาแล้ว” เสียงจริงจังของวิคตอเรียซึ่งบัดนี้มีสามเทพธิดาที่เหลือนตามมาด้วย โดยทั้งหมดอยู่ในชุดรบใหม่เอี่ยมอ่อง

“นาตาชา เคริเซีย ไม่พักผ่อนอีกหน่อยล่ะ” เขาห่วงใยสุขภาพของสองสาว

“พวกเราพร้อมสู้แล้ว” ทั้งสองตอบอย่างมุ่งมั่น

“แฟนธ่อม รีบพานาตาชาหนีเถอะ แบบนี้พวกเราเอาไม่อยู่แน่ๆ” ยูนิคอร์นบิน

ไปมาอย่างกระวนกระวาย “มันมาเยอะมากของมากในมากและมากที่สุดเลยน้ำ!”

‘เฮ้! ผมบอกแล้วไงว่าต่อหน้าคนอื่นจะพูดตอบโต้อะไรก็ได้’ เขาขยับตาซ้ายขวา

“หา! เจ้าจะปล่อยให้พวกนางตายแบบในหนังน้ำเน่าเหวอ ข้าไม่เอานะแฟนร่อม!” ยูนิคอร์นตีความผิดไปไกล “หนังที่ข้าชอบคือหนังที่พระเอกเป็นเจ้าของฮาเร็มสาวบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเท่านั้น หากเจ้าไม่ช่วย ข้าจะไม่ช่วยเจ้าตอบแล้วนะ”

‘เอ่อ...พอดีผมไม่คิดสร้างฮาเร็มหรอกนะ แถมพวกเธอก็เป็นเพื่อนผมทั้งนั้น อืม...’ เขาต้องคิดวิธีตอบยูนิคอร์นโดยไม่โดนหาว่ากลัวจนประสาทกิน จึงสรุปลงท้ายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะหันไปคลี่ขี้มูม “ไม่ต้องห่วง ผมไม่ปล่อยให้พวกคุณตายอย่างแน่นอน พวกเราจะต้องได้กลับบ้านด้วยกัน”

สามในสี่เทพิตามิรอยยิ้มยินดีบนเขินอาย ส่วนนิกตอเรียที่แค้นแค้นมีสีหน้าบึ้งตึงบนพึมพำเบาๆ “ชิ! เวลาดีๆ ดันไม่พูดหวาน ชอบมาพูดในเวลาแบบนี้ทุกที”

“แฟนร่อม เจ้าไม่เปล่า คึกนี้ศัตรูมันเยอะกว่าคึกก่อนนับร้อยเท่าเลยนะ” เสียงไม่เชื่อใจของยูนิคอร์น

“จำนวนนั้นไม่สำคัญ ทั้งหมดอยู่ที่ความตั้งใจ” เขายิ้มอ่อนโยนเพื่อปลอบใจดวงจิตศักดิ์สิทธิ์ที่กำลังตื่นตระหนก

“ชิ!” สาวผมเงินแค้นแค้นข้มหันหน้าหลบไปทันควัน

“ข้าเชื่อใจเจ้าแล้วแฟนร่อม งั้นคราวนี้พวกเราลุยแหลกเลย!!!” ยูนิคอร์นกลับมาคึกคัก พุ่งร่างไปมาราวกับม้าศึก

‘เฮ้อ...นึกว่าจะหาทางแก้ไม่ได้แล้วเชียว อ๊ะ!’ เขาต้องตกใจเมื่อเห็นมิเรียมมีท่าที่เขินอาย

“ว้าว! แฟนร่อมทำสาวเขินได้อีกแล้ว เย้ๆ” เสียงร่าเริงของฟินิกซ์

“โอ้! ที่แท้เจ้าดำเนินแผนขยายฮาเร็มเพิ่มจึ้นเหวอ เจ๋งไปเลยนะแฟนร่อม” เสียงระริกกระรี่ของยูนิคอร์น

“เฮ้อ...ข้าว่าเจ้าน่าจะเพลๆ บ้างนะแฟนร่อม ไม่รู้จักสำนวนว่า ยิ่งสาวเยอะยิ่งอดนอนหรือไง” เค้าลอยออกมาสายหน้า “เดี๋ยวก็ต้องเสียเวลาเอาอกเอาใจจนไม่ได้หลับได้นอนเต็มอัมแบบข้า ออย่ามาหาว่าเค้าไม่เตือนตอนหลังนะ”

‘เฮ้! ผมตั้งใจตอบแค่ยูนิคอร์นเองนะ ไม่ได้หวังอะไรพวกนี้เสียหน่อย’ เขาจะพริบตาปริบๆ

ถึงอยากจะหาทางแก้ความเข้าใจผิด ทว่าศัตรูนั้นมาถึงระยะโหมตีแล้ว ลำแสง
เดชเล่ห์หลายสิบสายจากทั้งบนบกและอากาศพุ่งเข้ามายังขบวนรถของพวกเขา

เมธัสชูสองมือไปเบื้องหน้า แล้วสร้างกระจกดำนขนาดใหญ่ที่มีเส้นผ่านศูนย์กลาง
เกือบห้าเมตรขึ้นป้องกันพวกพ้องของเขาทั้งหมด ส่วนนักรบที่ป้องกันรถคันอื่นๆ ก็หยิบ
โล่ขึ้นมาตั้งรับกันอย่างว่องไว แม้จะมีบางอันเสื่อมประสิทธิภาพ แต่ก็มีคนอื่นเข้าไปเสริม
ได้ทันทั่วทั้งที่

“เบอัอน ใช้เดชทรอยเยอร์ฟันหาพวกมัน” เสียงสุมของมิเรีย

“ขอรับคุณหนู” บุรุษผมแดงเดินมาอยู่ด้านหน้า ชูดรแปลงแสงเรืองรองพร้อม
ขยายขึ้นจนเป็นมดักล้ามขนาดใหญ่ สองมือกระชับเทพศาสตราที่มีใบดาบยาวยี่ดจน
ฝังลึกอยู่ในหมอกดำ “ยาก!!!”

เขาพาดีบาดาบจากขวาไปซ้ายอย่างว่องไว ทำให้เกิดเสียงดังเบร้งตึงโครมจาก
ด้านในหมอกดำ แต่นั่นยังไม่จบ เบอัอนได้แกว่งดาบเดชทรอยเยอร์ใส่ด้านบนวนไปมา
หลายครั้ง ก่อให้เกิดเสียงสิ่งของตกพื้นสลับเสียงกรีดร้องของพวกเขาแบล็กโกสต์มีขาดสาย

วูบ! แสงสีดาสลายไปจนเกือบหมด ส่วนดาบเดชทรอยเยอร์หดรกลับเป็นแท่งโลหะ
เช่นเดิม

“เฮ!!!” เสียงยินดีของผู้คนดังลั่น

“แฮกๆ” เบอัอนที่ทรุดเขาลงหลังคารถหอบ แล้วเริ่มถอดปลั๊กเวฟลิงก์ออกจากแท่ง
โลหะ ก่อนจะยื่นให้เจดีโน “ฝากต่อด้วย”

“ได้” เจดีโนรับดาบเดชทรอยเยอร์ แล้วทำแบบเบอัอนโดยไว

“ว้าว! อาวุธชิ้นนี้เยี่ยมไปเลยนะแฟนร่อม” ยูนิคอร์นมีแววดาราเร่ใจ “พวกแบล็ก-
โกสต์ล้มระเนระนาดให้หัวเราะเล่นเลยละ ฮ่าๆ”

‘เทพศาสตราชิ้นนี้เหมาะกับการใช้ตัดกำลังศัตรูจริงๆ แต่เพื่อให้สำแดงอำนาจ
เต็มที่ คงถึงเวลาแสดงวิธีการใช้สิบเทพศาสตราต่อสู้ที่แท้จริงแล้ว’ เมธัสหันไปหาฟลอรา
“ฟลอรา ใช้เทมเพสต์เมโลดีซัดหมอกดำ นำร่องให้ดาบเดชทรอยเยอร์ทีสิ”

สาวผมเขียวเดินมาสู่เมโลดินารี เธอใช้ความสามารถเทมเพสต์เมโลดีแล้วกวัดแกว่ง
เพื่อสร้างโพรงแสงขนาดใหญ่ไปสลายหมอกดำ ทำให้เห็นแบล็กโกสต์ที่มีตั้งแตระดับโซล-
เยอร์จนถึงไททันซัดตาทันควัน

ฟ้าว! ไม่ต้องกล่าวให้มากความ ดาบเดชทรอยเยอร์ได้ฟาดฟันอีกครั้งด้วยความ
แม่นยำที่มากกว่าเดิม จึงกวาดล้างศัตรูได้อีกชุดใหญ่ ก่อนจะเปลี่ยนผู้ถือเป็นเบอัอน

“นาตาชา ยิ่งพินนิชเมนต์ออฟฟี่อดเลย!” เมธัสร้องบอกพลางอัดพลังเพลิงแสงถึงเจ็ดแสนโลต์ แล้วขว้างไประเบิดเป็นทะเลเพลิงแสงคลอกเหล่าแบล็กโกสต์ แต่น่าเสียดายที่ยังไม่สามารถเผาผิวเกราะพวกไททันได้

เวบ! ท่ามกลางเปลวเพลิงแสง ลำแสงขนาดใหญ่ของก็อดเบลได้กวาดจากซ้ายไปขวา ทำให้ร่างของพวกไททันสลายหายไป แดมบางตัวที่น่าจะมีแร่เบอรัมส์ยังระเบิดออกกลายเป็นโดมแสงหลากหลายขนาดกระจายไปทั่ว

“โฮก!!! กิซ!!!” เสียงโหยหวนของเหล่าแบล็กโกสต์ดังระงม

“สุดยอดไปเลย!!!” ผู้คนรอบข้างร้องอย่างยินดี

ด้วยการโจมตีที่สมบูรณ์แบบ ทำให้กองทัพแบล็กโกสต์เข้ามาประชิดได้ไม่มากนัก จนกระทั่งถึงจุดที่เมธัสเชื่อว่าน่าจะได้ไกลเกือบหนึ่งร้อยกิโลเมตรจากเขตอันตราย ทว่าศัตรูกลับยังจับกลุ่มตามมาอย่างเหนียวแน่น

“ยิ่งนัดต่อไปไหวไหม” เบออันเอ่ยเสียงแหบ ชุดของเขาไม่เรืองแสง ส่วนที่ขยายก็เริ่มหดลง “ตามเดสทรอยเยอร์ถึงขีดจำกัดแล้ว ต้องเสียเวลาซ่อมสักสิบนาทีถึงจะโจมตีได้อีกครั้ง”

“ไม่ได้ค่ะ” เสียงเสียใจของนาตาชา “ของฉันต้องรอกลับสามนาทีถึงจะมั่นใจว่ายิ่งก็อดเบลแล้วไม่พัง”

“ฉันผมยิงเอง” ชายหนุ่มขว้างเพลิงแสงอีกครั้ง ทำให้พวกแบล็กโกสต์ระดับต่ำกว่าไททันล้มตายอีกชุดใหญ่ ทว่ามันก็แค่ทำให้พวกไททันวิ่งสะดวกขึ้น ตอนนี้อยู่สิบโอกาสนับจำนวนไททันอย่างคร่าวๆ “สี่ร้อยแปดสิบสองตัวเท่านั้นที่ตามมา จะแปลว่ามาเธอร์มีพวกตัวเก่งๆ แบบนี้เอาไว้รักษาทัวเองหรือเปล่านะ”

แบล็กโกสต์จำนวนเท่านั้นมิใช่บอกให้พินสูแล้วจะชนะได้ ชายหนุ่มจึงทรุดนั่งลงบนหลังการถล่มพร้อมสุดลมหายใจเข้าเต็มปอด รอเวลาเข้าปะทะในระยะประชิด

“เส้นทางที่พวกเรากำลังจะไปคือเมืองของจตุรเทพแห่งทิศใต้ซึ่งอยู่ห่างจากที่นี่เพียงแปดร้อยกิโลเมตร” มิเรย์ที่นั่งอยู่ด้านขวากล่าวเสียงเครียด “หากศัตรูยังตามมาต่อไป... เมืองของเราจะต้องพังแน่นอน”

“ผมจำได้ว่าก่อนจะไปถึงเมืองนั้นต้องผ่านซากมหานครแอมฟิส ใช่หรือไม่” เมธัสมองหญิงสาวพร้อมรีบก่อนแร่เวอร์ลัสจากนาตาชามาซ่อมแซมชุดเซเวนเอเลเมนต์

“ใช่ หากเราอ้อมไปทางตะวันตกเล็กน้อย อีกสองร้อยกิโลเมตรจะไปถึง” มิเรย์มองเขาด้วยแวตาดกใจ “อย่าบอกนะว่าคุณโอดินคิดจะใช้ที่นั่นเป็นบ่อมปรการสู้ศัตรู”

“ใช่ มีแต่ต้องใช้ที่นั่นให้เป็นประโยชน์ พวกเราถึงจะมีโอกาสรอดตายโดยไม่ทำให้เมืองแฉวโน้นพังไปด้วย” เขายิ้มช้า “แต่กรณีนั้นจะเกิดขึ้นต่อเมื่อศัตรูสามารถตามพวกเรามาได้แหละ”

เขามองพวกศัตรูที่ตอนนีเริ่มวิ่งเต็มพิกัด ส่วนพวกบินได้ก็เริ่มบินมาอย่างเต็มที่ ทว่าเครีเซียจะบินขึ้นไปกำจัดพวกมันอย่างว่องไว เพราะบัดนี้เธอมีพลังมากถึงสามแสนโลต บ่งบอกว่าการกลับจากแบล็กโกสต์เป็นมนุษย์จะทำให้พลังโลตเพิ่มขึ้นมาก

“อืม...หรือว่าเราจะลองเปลี่ยนเป็นไททัน แล้วฝึกกลับมาเป็นมนุษย์จนกว่าจะมีพลังโลตเกินสิบล้าน จะได้มีพลังโลตเหลือกินเหลือใช้ดีนะ หึๆ”

ขณะที่ขบคิดอยู่นั้น พวกไททันกลับหยุดนิ่งกะทันหัน แม้แต่พวกไททันเวหา ยังเปลี่ยนเป็นบินกลับไปจนไม่อยู่ในระยะของเทมเพสต์เมโลดี้

“เอ๋! พวกมันยอมเลิกล่าพวกเราแล้วหรือ” เสียงตกใจของนาตาชา

“นั่นสิ” เสียงแปลกใจของวิกตอเรีย

“ผมคิดว่านี่คงอยู่ในรัศมีที่มาเธอร์สามารถควบคุมพวกแบล็กโกสต์ได้” เขามองยูนิคอร์นที่หันมาบอกว่า พวกนั้นกลับไปจริงๆ ค่อยพูดต่อ “ดังนั้นมันจึงไม่ยอมปล่อยตัวพวกลูกน้องออกมา เพื่อที่จะได้มีคนคอยคุ้มกัน”

“เย้!!!” ผู้คนทั้งหมดร้องอย่างยินดีปรีดา

เมธัสทิ้งร่างลงไปนอนบนหลังคารถ แล้วหลับตาลงทันที “งั้นผมขอหลับละนะ”

“เอ๋! จะหลับตรงนี้เลยหรือ” เสียงตกใจของวิกตอเรีย

“อืม...ฝันดี” ความเหนื่อยและความเครียดที่กดดันมาตลอดทำให้เขาหลับไป ‘หวังว่าตอนตื่นไม่ใช่ต้องสู้ແຫລກับฝูงไททันอีกนะ’

เมื่อพวกเมธัสเข้าพักที่เมืองร้างใต้ดินแห่งหนึ่งก็เริ่มนับจำนวนผู้เหลือรอด เลยรู้ว่าพวกตนมีเหลือกันเพียงแปดร้อยกว่าคน ทว่าพอพักผ่อนกันหนึ่งคืนก็แยกย้ายกันกลับสู่เมืองหรือต้นสังกัดของแต่ละคน กองกำลังนี้เลยหลงเหลือคนเพียงสองร้อยเศษ ซึ่งล้วนเป็นสมาชิกกลุ่มหมาป่าขาว

ถึงพวกเขาจะอยากเดินทางกลับวาลโซล แต่โมเดลบอลสำหรับสร้างรถบัสหุ้มเกราะตกอยู่ในเขตอันตราย และมีเรียวก็ไม่มีให้ยืมใช้ ทว่าต่อให้มีก็ขาดแร่หลายชนิด พวกเขาจึงต้องร่วมเดินทางกับมิเรย์ไปยังเมืองแบล็กทาวนซึ่งเป็นเมืองของแรคตี้ จตุรเทพแห่งทิศใต้ เพื่อขอยืมรถบัสหุ้มเกราะดีๆ ลักกันไว้ใช้เดินทาง

ณ เมืองร้างแห่งหนึ่งทางทิศใต้

เมธัสสวมชุดเซเว่นเอเลเมนต์เดินสำรวจเมือง เพื่อค้นหาของใช้เพิ่มเติม โดยเลือกเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นของผู้นำเมืองนี้

“เฮ้อ...จะไม่มีของให้เหลือเก็บเลยหรือนี่” ด้วยรัศมีแสงสีบเมตรจากชุดรบ ย่อมทำให้เมธัสไม่ต้องถือปืนมอร์ซเสียด้วยซ้ำ จึงเห็นได้ชัดเจนว่าบ้านหลังนี้คล้ายโดนรื้อค้นหลายรอบ ‘พวกผู้เล่นที่ผ่านทางมาคงจะเก็บกวาดกันเรียบร้อยแล้วสินะ’

ตบ! จู่ๆ ชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงฝีเท้าแผ่วเบาแถวหน้าทางเข้าบ้าน

“ใคร” เขาหันกลับไปมองประตู

“เจ็ดเทพเนเจอร์” เสียงเฉื่อยชาดังขึ้น

พรีป! แค่วาบเดียว ผู้สวมผ้าคลุมดำหน้ากากขาวเจ็ดคนก็ทยอยเข้ามาในตัวบ้าน แล้วปิดประตูสนิท

พินิจจากผ้าคลุมที่ไม่มีส่วนใดหนุนให้สะดุดตา เมธัสจึงมั่นใจว่าทั้งเจ็ดไม่ได้พกอาวุธมา ทว่าการที่รองเท้าไม่เปล่งแสงกลับทำให้ดูผิดปกติ โดยเฉพาะรอยเท้าซึ่งมีเส้นเลือดสีดำขึ้นเต็มราวกับผู้ตายเพราะโรคดาร์กโซลและพร้อมจะเป็นแบล็กโกสต์ทุกวินาที ทำให้เขาต้องระวังตัวมากขึ้น

“อัศวินโอดินแห่งวาโซลเอย์” บุรุษร่างสูงเกือบสามเมตรที่ยืนอยู่ตรงกลางเอ่ยเสียงเฉยชา “อย่าคิดว่าพวกเราล้าหลังแค่นั้นในเรื่องที่เจ้าสังหารพวกพ้องและยึดอาวุธไปเลย”

ในเมื่อผู้มามีเจตนาร้าย และท่าทางจะรู้หลายสิ่งหลายอย่าง เมธัสจึงถามตรงๆ “พวกคุณต้องการอะไรจากผม ริ้วจะเป็นเทพศาสตราชิ้นนี้”

“ฮ่าๆ” เสียงหัวเราะเย้ยหยันดังมาจากคนทั้งเจ็ด ทำให้ริ้วาสองคนด้านขวาสุดเป็นอิสตรี

ตบ! คนตรงกลางเข้ามาใกล้จนอยู่ห่างเพียงแค่สองเมตร ซึ่งเป็นระยะที่ ริ้ว ได้ทุกเลี้ยววินาที

“ระดับพวกเรานะ ไม่สนใจเทพศาสตราแล้ว” เสียงขบขันของผู้ที่น่าจะเป็นหัวหน้ากลุ่ม

“หรือว่าพวกคุณคือผู้ผ่านการสลัดหมอกถึงขั้นที่สิบสอง”

“ใช่” เสียงภาคภูมิใจของหัวหน้ากลุ่ม “ดังนั้นหากพวกเราคิดจะฆ่าพวกพ้องของเจ้าจริงๆ ก็มีเรื่องยากอันใด”

ถึงน้ำเสียงจะฟังดูขบขัน ทว่าจิตของคนที่เหลืออีกหกกลับเปลี่ยนเป็นเยียบเย็นราวกับรอคำสั่ง สังหาร เมธัสจึงต้องรีบเปิดโต้ะเจรจา

“ฉันพวกคุณต้องการอะไร เชิญว่ามา”

“ข้าได้ยินมาว่า เจ้าได้ร่วมทางกับพวกพเนจรกลุ่มใหญ่เข้าสู่เขตอันตราย และมีเจ้ากับคนเพียงเล็กน้อยที่หนีออกมาได้ ใช่หรือไม่”

“หากผมบอกข่าวสารนี้ไปแล้ว ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดที่คุณต้องการ”

“เป็นเพียงส่วนหนึ่ง แต่ก่อนอื่นข้าคงต้องบอกบางเรื่อง...” หัวหน้ากลุ่มเริ่มเล่า

ตลอดช่วงสี่สิบกว่าปีที่ผ่านมา มีคนจำนวนมากที่ไม่ปรากฏความเป็นมากระจ่ายไปทั่วแผ่นดิน พวกนั้นใช้ภาษาประหลาด มีความรู้ ความกล้า และความบ้าบิ่นเหนือคนปกติ อีกทั้งมีอาวุธเฉพาะหรือทรัพย์สินที่เพิ่มพูนอย่างน่าสงสัย ปัจจุบันบางกลุ่มเริ่มยึดเหมือนโลธันสร้างเพื่อตั้งเมือง ทว่ากลับไม่มีทั้งการทำสิกรรมและส่งคนไปชุดแรโลธันสจากที่อื่น แถมทุกวันนี้ยังมีสมาชิกเพิ่มขึ้นวันละเกือบพันคน

“เฮ้อ...อย่างเมืองขนาดเล็กที่ชื่อว่าแบล็กทาว์น ตอนนี้มีคนมากกว่าสองหมื่นคน” หัวหน้ากลุ่มสายศีรษะไปมา “พวกข้าไม่เข้าใจจริงๆ ว่าพวกมันผุดมาจากไหนกันแน่”

เมธัสไม่แปลกใจที่เหล่าสัตว์อสูรจะสงสัยพวกผู้เล่น “ก็เล่นทำตัวเด่นชะชานั่นแหละหากไม่ใช่ว่าสภาพสังคมมันวุ่นวาย ป่านนี้คงโดนเข้าใจผิดว่าเป็นมนุษย์ต่างดาวมายึดโลกไปแล้ว”

“เจ้าเองก็ร่วมทางกับคนพวกนั้นอยู่บ่อยครั้ง เห็นความผิดปกติอย่างที่ข้าพูดบ้างไหม” เสียงสงสัยของหัวหน้ากลุ่ม

“ก็มีพวกภาษาที่ฟังไม่เข้าใจ กับวิธีการรวมกลุ่มที่ดูประหลาดๆ นอกนั้นผมไม่สนใจมากนัก”

“เจ้ามั่นใจนะว่าเป็นภาษาที่เจ้าเองก็ไม่เคยได้ยิน แม้แต่หุ่นยนต์ที่เจ้านำไปด้วยก็แปลไม่ออก”

“ใช่”

“ฉันเจ้าพอจะบอกได้ใหม่ว่า ในเขตอันตรายที่ว่านั้น พวกแบล็กโกสต์มีพฤติกรรมแปลกๆ อะไรหรือไม่”

“มีอยู่ว่า...” เมธัสเล่าความจริงจนหมดสิ้น “ทั้งหมดที่ผมรู้มีแค่นี้”

“อืม...” จู่ๆ ผู้อยู่ตรงกลางก็หันไปมองพวกพ้อง พูดด้วยภาษาที่เมธัสฟังไม่เข้าใจครู่หนึ่ง แล้วค่อยหันกลับมา “ก่อนอื่น ข้าจะบอกสิ่งที่พวกวาลอยากรู้มากที่สุด”

“คติปล้นชั้นไหนนะหรือ” เขาขมวดคิ้ว

“ใช่ ผู้อยู่เบื้องหลังคือเทพนักรบแห่งมหานครอัสต้า” เสียงเบื่อน่ายของหัวหน้า

กลุ่ม “หากเจ้าอยากได้คนยืนยัน จงไปแบล็กทาว์น ถามเจ้าเมืองที่ชื่อว่าแรคตี้”

“นั่นไม่ใช่ชื่อของจตุรเทพแห่งทิศใต้หรอกหรือ” เมธัสเริ่มหนักใจ “เขาเป็นใคร พอจะบอกได้ไหม”

“ย่อมได้ เพราะถือว่าแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเจ้า” หัวหน้ากลุ่มเริ่มแจ่มแจ้งอย่างละเอียด

แรคตี้เป็นพวกที่อยู่ในกลุ่มผู้ใช้ภาษาประหลาด เริ่มต้นเป็นนักรบชั้นสองของเมืองขนาดเล็กแถบภาคใต้ แต่มีฝีมือจนมหานครอาสาตัวไป หลังจากนั้นไม่นานก็หนีไปเป็นชาวพเนจรสองปี ค่อยไปปล้นเมืองวาโซลแล้วกลับอาสาตัว

ตามปกติผู้หนีเมืองจะต้องโดนประหารเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่าง ทว่าแรคตี้กลับได้เป็นอัศวินและเลื่อนขั้นอีกหลายครั้ง จนมีฐานะเป็นที่ปรึกษาคนสนิทของเพนักรบอาสาตัว จนกระทั่งช่วงที่อาสาตัวใกล้จะแตกแรคตี้ได้ลอบเข้าไปชิงราชอาภรณ์จากเพนักรบของลอสเฟเบิล จากนั้นก็ใช้ชีวิตแบบชาวพเนจรสองเดือน ก่อนจะไปฆ่าไททันตัวหนึ่งซึ่งครองเหมืองร้าง เพื่อก่อตั้งเมืองแบล็กทาว์น

‘ที่แท้ก็เป็นการร่วมมือกันระหว่างผู้ล่นกับลัทธิอสูรระดับราชาของมิติโลดนี่เอง’

ในเมื่อมหานครลอสเฟเบิลและโทเทิลขาดแคลนแร่โลดนี้ส ย่อมมีความเป็นไปได้ว่าอาสาตัวเองก็มีปัญหานี้เหมือนกัน ส่งผลให้ใช้วิธีปล้นชิงแร่โลดนี้สจากมหานครวาโซล

‘ถ้าเขาข้อมูลนี้ไปบอกพวกจูนต้องเกิดปัญหาใหญ่แน่นอน ดีไม่ดีพวกมิเรียยากตกกระไดพลอยโจนเป็นอดีตผู้สมรู้ร่วมคิด...’

หากให้เทียบระหว่างคึกแบบเบ็ดเตล็ดที่เหมือนวาโซลได้กับคติปล้นฆ่าเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน ชาววาโซลคงยังแค้นเรื่องคตินั้นมากกว่า

“เจ้าจะมากับพวกข้าไหม” หัวหน้ากลุ่มถามอย่างจริงจัง

“หมายถึงอะไร” เมธัสถามกลับด้วยความงุนงง

“ไปยูซอน ดินแดนที่พวกเราจากมา เจ้ารู้จักยูซอนหรือยัง”

“ย่อมรู้มาบ้าง แล้วคุณจะทำผมไปทำไม” ข้อเสนอดีๆ มักมาพร้อมอันตราย “หรือว่าที่นั่นต้องการคนช่วยปราบไททัน”

“ฮ่าๆ” เสียงหัวเราะขบขันของคนทั้งเจ็ด

“อย่าตีค่าตนเองสูงไป” อีสตรีคนหนึ่งกล่าว “คนที่แข็งแกร่งระดับเจ้า พวกเรามีนับพัน”

“นั่นต้องการผมไปทำไม” เมธัสแปลกใจมากกว่าเดิม

“เจ้าเข้าไปในเขตอันตรายแล้วกลับมาได้ใช่ไหม” เสียงจริงจังของบุรุษที่ยืนอยู่ด้านซ้ายสุด

“ใช่” ชายหนุ่มผงกศีรษะ

“นั่นแหละคือสาเหตุที่เจ้ามีราคาค่าตัวอยู่บ้าง” บุรุษที่ยืนอยู่ด้านซ้ายสุดยกไหล่ ‘งั้นเนี่ย’ เขากำลังจะแสดงความคิดเห็นกลุ่มนี้ไม่ออก

“เอาเป็นว่าพวกข้าจะรอคำตอบจากเจ้าอีกครั้งก็แล้วกัน” หัวหน้ากลุ่มเอ่ยเสียงเฉยชา ส่วนคนรอบข้างต่างทยอยกันออกจากบ้าน “จงจำเอาไว้ว่า พวกข้าเองก็ปรารถนาให้แผ่นดินนี้ปราศจากหมอกดำ”

ชายหนุ่มยอมยกไปขออนุญาตทันที “ถ้าผมเสร็จธุระจะไปกับพวกคุณ”

“หึๆ นี่แหละคือสิ่งที่พวกข้าอยากได้ยิน” หัวหน้ากลุ่มหันหลัง แล้วเดินไปยังประตูทางออก “อ้อ! ข้าขอแนะนำเจ้าจงอย่าลงเฝ้าทางใต้จะดีกว่า เพราะแถวนั้นกำลังได้รับอันตรายจากไททันตัวหนึ่ง”

“แค่ไททันตัวเดียวไม่น่าจะเกินแรงพวกคุณมิใช่หรือ” เขาสงสัยว่า

“ตัวนี้อยู่ในหมวดพิเศษ” หัวหน้ากลุ่มที่ยืนหนึ่งเอ่ยเสียงเย็นชาแล้วหันหน้ามา “มันล่าพวกเรามาสำเร็จวิฆาตลัดหมอกขึ้นที่สิบสองไปหลายคนแล้ว เจ้าคิดว่ามันพิเศษมากไหมล่ะ”

เมธัสกลืนน้ำลายในบัดดล ขณะเดียวกันผู้เอ่ยก็ถลันม้ายืนอยู่ด้านซ้าย ก่อนจะวางมือขวามือขวาอย่างแผ่วเบา

“ท่านอาจารย์ที่แกร่งกว่าข้ายังตาย ฉะนั้นเจ้าจงจำคำเตือนของผู้คนกลางดงดัสต์บอลกินกลางฝูงเบบี้เอาไว้ให้ดี”

สิ้นวาทะ บุรุษผู้มาเตือนพลันอันตรธานไป เหลือเหลือเพียงสายลมที่พัดฝุ่นดินลอยฟุ้ง

“พวกที่แข็งแกร่งยังมีอีกเยอะเลยสินะ” เขายิ้มเล็กๆ กับการได้พันธมิตรใหม่

หลังจากนั้นประมาณสิบวัน ในเวลาห้านาฬิกา ขบวนการของพวกเมธัสก็มาถึงเมืองแบล็กทาว์น

เมืองนี้ตั้งอยู่บนเนินสูงเกือบหนึ่งร้อยเมตร มีกำแพงสูงยี่สิบเมตรเพียงชั้นเดียว ทว่าติดตั้งปืนใหญ่เอาไว้บนไม้ฉัตร โดยมีเหล่านักรบหนุ่มสาวคอยยืนเฝ้า และต่อสู้กับฝูงแบล็กโกสต์อย่างเป็นระเบียบ อีกทั้งหอคอยซึ่งตั้งอยู่เกือบใจกลางเมืองยังมีชั้นชั้นคannonสองกระบอก และที่ใจกลางเมืองก็มีชั้นชั้นสามลูก จึงจัดว่าเมืองนี้มีความสามารถ

ในการปกป้องตนเองสูงยิ่ง

เมื่อประตูเมืองเปิดต้อนรับจับใจ ก็เผยให้เห็นตัวเมืองที่มีป้ายประกาศเขียนอักษรภาษาโลกใหม่ติดอยู่สองฟากอย่างชัดเจน บางป้ายบอกกฎของเมืองแบล็กทาร์น บางป้ายบอกทางไปยังอาคารผู้เล่นใหม่ บางป้ายชี้ไปยังโรงงานรับซื้อของลุ่ม บางป้ายบอกสถานที่ฝึกฝนฝีมือเพิ่มเติม และยังมีอื่นๆ อีกมากมาย

ในตัวเมืองเต็มไปด้วยผู้เล่นวัยสิบสองปีที่ล้วนยิ้มแย้มแจ่มใส คอยมองแซนซ่ายเป็นพักๆ กดเลือกบางสิ่งในอากาศ แล้วสนทนากันด้วยสีหน้าระรื่น

พื้นดินที่ว่างเว้นล้วนใช้ปลูกต้นไม้และดอกไม้ประดับ แต่ก็ไม่มีผลแซมเล็กน้อยตามอาคารใหญ่ตกแต่งด้วยรูปปั้นหรือป้ายวาดภาพการ์ตูนน่ารักๆ ยิ่งทำให้ภาพลักษณ์ของเมืองนี้ดูแตกต่างกับเมืองของพวกสัตว์อสูรมิติโลดอย่างเด่นชัด

‘โอโฮ! สร้างแบบไม่สนใจวัฒนธรรมดั้งเดิมเลยหรอเนี่ย’

พวกวิคตอเรียที่ได้เห็นยังต้องเหลียวมองด้วยสีหน้าทึง เพราะมีทั้งอาคารที่เป็นร้านอาหาร ตลอดจนร้านแผงลอยขายเสื้อผ้า อาวุธ และของจิปตะข้างทาง โดยมีป้ายราคาเป็นก้อนแร่โลต์นัส เบอร์มัส และเวอร์พลัส

มิเรียที่นั่งอยู่ด้านหน้าหันมามอง “เดี๋ยวพวกเราจะไปพบเจ้าเมืองแบล็กทาร์น พวกคุณจะไปพร้อมกันหรือจะอยู่ที่นี้คะ”

“ยังไม่พบที่เป็นผู้มาเยือนก็ควรเข้าไปทักทายเจ้าเมืองตามธรรมเนียม” เขามองพวกวิคตอเรีย “ส่วนพวกคุณนั่งรอในรถของมิเรียไปก่อนนะ”

“ข้าออกไปด้วยสิ” สาวผมเงินมีสีหน้าระแวดระวัง

“ฉันเห็นด้วยกับวิคตอเรียคะ” เครีเซียพูดเสียงจริงจัง

นาตาชาและฟลอราเองก็ยืนยันว่าจะตามไปด้วย ส่วนพวกมายูยังนั่งหลับพักผ่อน เพราะตอนนี้อยู่ในช่วงประหยัคแร่โลต์นัส

มิเรียยิ้มละไม “ไปด้วยกันทั้งหมดก็ได้คะ แรคตี้เป็นผู้มีอัธยาศัยดี ชื่นชอบการคบค้าสมาคมกับทุกคน และไม่ใช้กำลังบังคับข่มเหงอิสรเสรีแน่นอนคะ”

“อ้อ! โอ딘แอบหวงพวกเรานี่เอง อีๆ” ฟลอรายกมือซ้ายบิทดปากหัวเราะคิกคักสามเทพธิดาที่เหลือต่างส่งสายตาสันนิษฐานกันมายาวมาให้

‘เอ่อ...เข้าใจผิดแล้ว ผมแค่กังวลว่าพวกคุณจะเคยเจอแรคตี้ตอนคดีปล้นชั้นไนซ์ต่างหาก’ เหตุผลนี้ได้แต่ค้างอยู่ในลำคอ ‘ช่างเถอะ คงไม่บังเอิญขนาดนั้นหรอกมั้ง’

ในบรรดาสตรีทั้งสี่ เขากล่าวว่าเครีเซียและวิคตอเรียจะก่อปัญหามากที่สุด เพราะ

ทั้งสองล้วนใช้เทพศาสตร์ที่สามารถสังหารผู้คนได้ในเสี้ยววินาที

หลังจากพวกเขาลงจากรถแล้ว ก็เดินเข้าสู่อาคารสี่หาสูงหกชั้นขนาดใหญ่ ที่มีป้ายเขียนด้วยภาษาโลกใหม่ว่า *ตึกบัญชาการ*

ด้านหน้าทางเข้ามีผู้เล่นสวมชุดรบสี่เทาซึ่งดูคล้ายหุ่นหน่วยพิฆาต สะพายปืนและคล้องอาวุธธรรมดาจำนวนหนึ่ง ที่ต้นแขนซ้ายมีปลอกแขนสีฟ้าเขียนว่า *ผู้รักษาความปลอดภัย* บ่งบอกว่าที่นี่มีการแบ่งหน้าที่ชัดเจน

มิเรย์เดินนำเข้าไปด้านในซึ่งมีคนออกมาต้อนรับเป็นอย่างดี แล้วนำทางไปสู่ชั้นบนสุด

ภายในห้องกว้างตกแต่งอย่างเรียบง่าย พื้นปูพรมสีฟ้าอ่อน เพดานและผนังเป็นสีขาว ที่กึ่งกลางห้องตั้งโต๊ะโลหะสีเงินขนาดใหญ่ บนโต๊ะมีแผนที่ของทวีปเนออิซกางไว้ ซึ่งในนั้นระบุถนนหนทางและตัวเมืองอย่างละเอียด ผนังด้านตรงข้ามมีประตูบานคู่เปิดอ้าให้เห็นระเบียบ ส่วนผนังอีกสองด้านล้วนมีประตูลิขิตปิดสนิท

แอ็ด! ประตูทางขวาเปิดออก เผยให้เห็นบุรุษหนุ่มหน้าตาคมเข้ม ไขว่ผมสั้นสีเงิน ดวงตาสีดำเต็มไปด้วยความท้าทาย สวมชุดเพาเวอร์สูทซึ่งดูแตกต่างกับพวกที่ผ่านมา ตรงเอวมีดาบคาตานะข้างละเล่ม ทว่าที่ดูโดดเด่นคงเป็นสนับแข้งสีเงิน เพราะหน้าจอยาเมปช่วยยืนยันว่านั่นคือเทพศาสตร์ *อาวุธอันดับ 6 ราชออฟฟาย*

“อืม...หน้าตาแบบนี้คล้ายๆ ใครอยู่นะ” เมธัสรู้สึกเหมือนเคยเห็นบุรุษผมเงินมาก่อน

“ขอโทษที่ออกมาต้อนรับช้านะ คุณมิเรย์” บุรุษผมเงินคลี่ยิ้มเปี่ยมไมตรี ก่อนจะหันมาคอมมิธระให้พวกเขา “ยินดีต้อนรับแขกจากวาโซลทุกท่าน ผมคือแรคตี้ เป็นเจ้าเมืองแบล็กทาวน์”

“อัศวินหนุ่มผู้นี้คือคุณโอติน ส่วนสตรีทั้งสี่ท่านได้แก่...” มิเรย์เริ่มแนะนำพวกเมธัส แล้วบอกสาเหตุที่เดินทางมาอย่างรวบรัด

“เดี๋ยวผมจะให้ทางโรงงานเตรียมรถบัสมัธเกราะที่ดีที่สุดให้ทันที แต่คงต้องขอเวลารวบรวมอาวุธและเสบียงอาหารสักสิบชั่วโมง” แรคตี้หันมาส่งยิ้มกว้าง “ตอนนั้นเชิญไปพักผ่อนที่บ้านรับรองก่อนได้เลย พรุ่งนี้เช้าทางผมจะจัดของให้ครบครัน”

มิเรย์ดูแผนที่ แล้วเงยหน้ามองบุรุษผมเงิน “คุณแรคตี้ใกล้ทำแผนที่ทวีปเนออิซเสร็จสมบูรณ์หรือยังคะ”

“ถ้าเฉพาะภาคใต้ถึงภาคกลางตอนใต้ของทวีปเนออิซถือว่าสมบูรณ์แล้ว ส่วนภาคอื่นๆ เสร็จแค่ 50% เท่านั้น” เจ้าเมืองแบล็กทาวน์ยิ้มแห้งๆ ก่อนจะพูดภาษาโลกใหม่ “พอดิเจ้าแวนมองทะเลหมอกดำฟ้ง เลยสำรวจได้ไม่เต็มที่นะครับคุณมิเรย์”

“ฉันเพิ่งได้ของใหม่มาอีกอัน จะนำไปใช้มัยยะ พวกเราจะได้มีแผนที่ที่สมบูรณ์แบบที่สุดเสียที” มิเรียมมีสีหน้าเคร่งขรึม

“โอ้! ขอบคุณมากคุณมิเรียม” เสียงดีใจของแรคตี้

“ที่แท้แรคตี้ก็ไปศึกษาภูมิประเทศล่วงหน้านี่เอง มิเรียมเลยรู้จักถนนหนทางดีเป็นพิเศษ”

ที่แรกเมธัสแอบแปลกใจที่คนหนุ่มคนนี้สามารถเลือกถนนที่ไม่พัง และเจอสะพานข้ามเหวหรือแม่น้ำได้เสมอ อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่สุดตอนนี้คือ การลงถามสภาพนอกทวีปเนโอซ

“คุณแรคตี้เคยออกนอกทวีปเนโอซไปสำรวจที่อื่นบ้างหรือเปล่า” เขาถามด้วยความสนใจ “เมื่อด้านนอกจะมีเหล่าันกรบที่พร้อมให้ความร่วมมือในศึกสุดท้าย”

บุรุษผมเงินมีสีหน้าจริงจัง “ผมเคยออกนอกทวีป แต่มันช่างอันตรายจริงๆ ทั้งในน้ำและท้องฟ้ามีเบลิคโกสต์เร่ร่อนไปมา ส่วนเกาะที่ไปมาพอมันมนุษย์หลงเหลืออยู่บ้าง”

“พอจะชักชวนมาเป็นพวกได้มัยยะ” มิเรียมถามอย่างสนใจ

“ไม่ไหว! พวกนั้นปาเถื่อนจนคุยกันไม่รู้เรื่อง ขนาดหุ่นยนต์ที่พาไปเป็นล่ามยังโดนพวกมันทำลายจนทำให้ไททันหลุดออกมา” แรคตี้มีสีหน้าเคร่งเครียด “แต่พวกนั้นกลับสามารถสู้กับไททันได้อย่างสูสี จนผมมั่นใจว่าหากพาพวกนั้นมา พวกมันจะทำสงครามยึดครองแผ่นดินนี้เสียมากกว่าช่วยรบกับพวกไททัน”

‘แปลว่ามีชาวเกาะอื่นๆ ที่สำเร็จวิชาสลดหมอกในรูปแบบของตนเองอยู่ แต่คงจะใช้ระบบผู้แข็งแกร่งคุมผู้อ่อนแอมาโดยตลอด จึงไม่สนใจเจรจาต่อรองกับใคร’

บุรุษผมเงินยิ้มกว้าง “หากผมสร้างแผนที่เสร็จสมบูรณ์เมื่อไหร่ จะจัดส่งให้ทางวาโซลแน่นอน”

ถึงจะมีบางส่วนทะเยอทะยาน แต่ต้องพูดตามธรรมเนียมไปก่อน “อืม...ถ้าเช่นนั้นผมก็ต้องขอขอบคุณ...”

“ไททันแหวกจากทิศเหนือ!!!” เสียงร้องตะโกนดังจากด้านนอก

“หือ! มีเหยื่อมาอีกแล้วรี” แรคตี้ดูมีความสุข “มิเรียมไม่ต้องยุ่งนะ เดี๋ยวผมจัดการเอง”

“จะให้เราไปช่วยมัย” มิเรียมมีสีหน้าห่วงใย

“ไม่...” แรคตี้ส่ายหน้า

“วัก!! มีไททันเดินมาจากทิศตะวันตกด้วย” เสียงตกใจของบุรุษจากด้านนอก

แรคตี้ยิ้มจัดเจื่อน “ไม่ขอปฏิเสธครับ แฮะๆ”

“เบ้อ๋นไปช่วยเขาหน่อยนะ” เสียงขบขันของมิเรย์

“ขอรับคุณหนู” บรูซผมแดงค้อมศีรษะพร้อมล้วงแท่งโลหะออกมา

“แล้วจะให้พวกผมช่วยอะไรไหม” เมธัสไม่ยอมให้เมืองนี้พังก่อนที่พวกเขาจะออก

เดินทาง

มิเรย์มีสีหน้ามั่นใจ “ฉันคิดว่า...”

“จ๊าก!!! มีฝูงตราก้อนบุกมาจากทิศตะวันออกอีกสามสิบตัว ใครก็ได้เรียกท่าน
เจ้าเมืองที่” เสียงตกใจจากด้านนอก

มิเรย์มีท่าทีเขินอาย “ฉันคิดว่าคงต้องขอความช่วยเหลือแล้วละ”

“พร้อมช่วยเสมอ” เมธัสยิ้มกว้าง ก่อนจะหันไปมองพวกวิคตอเรีย “ขอแรงหน่อยนะ”

“นี่ว่าจะไม่ชวนเสียแล้ว” สาวผมเงินมีสีหน้าพอใจ

‘แบบ...ผมเดาได้ว่าเดี่ยวจะมีคนร้องตะโกนว่า...’

“เว้ก!!! มีไททันมาจากทิศใต้อีกตัว นี่มันวันหายนะหรือไง” เสียงตกใจจากด้านนอก

‘แค่ฉันผมก็ไม่หันแตกแล้ว หึๆ’ เขายิ้มพลางเดินไปยังระเบียง ปล่อยซัปพอร์ต-
เตอร์ทั้งหกลูกออกมา เตรียมตัวหนีไปยังทิศตะวันออก “เครีเซีย นาดาดา และฟลอรา
ไปทิศใต้นะ ส่วนวิคตอเรียไปทิศตะวันออกกับผม”

“ค่ะ” เสียงขานรับของสามสาว ส่วนวิคตอเรียเดินมายืนอยู่ด้านขวามือของเธอ

“ถ้าอย่างนั้น ในฐานะเจ้าเมืองผมขอออกไปจัดการก่อนจะดีที่สุด” เสียงเข้มของ
แรคตี้

ฟ้าว! พรึบตานั้นบรูซผมเงินก็ลอยละลิวไปอยู่เบื้องหน้า สองเท้ามีรองเท้าเหล็กหุ้ม
ขึ้นมาถึงหัวเข่า ตรงปลายเท้าและสันเท้ามีส่วนที่ดูแหลมคมคล้ายจะกลายเป็นใบมีด และ
บริเวณใต้ฝ่าเท้าได้ปล่อยแสงสลัวออกมา ซึ่งน่าจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ลอยค้ำอยู่กลางอากาศ

บัดนี้ห่างจากตัวเมืองไปประมาณครึ่งกิโลเมตร มีไททันเวฬารูปร่างคล้ายกับ
นกนางแอ่นที่ดูจะบินว่องไวเป็นอย่างยิ่งตรงมา

“หึๆ หวังว่าเจ้าไททันเวฬาตัวนี้จะพาผมบินไปถึงโลกแห่งแสงได้นะ”

ฟ้าว! ลี้นวจา แรคตี้พล้นพุ่งทะยานไปหานกนางแอ่นไททัน

เมธัสที่ได้ยินประโยค บินไปถึงโลกแห่งแสง จุกคิดถึงบรูซซึ่งชอบพูดลี้นัก่อน
และหลังจากการแข่งขันในบัดดล

‘อย่าบอกนะว่าแรคตี้คือบรูซที่ได้ชื่อว่าเร็วที่สุดในจักรวาล นักแข่งรอันดับหนึ่งของ
จักรวาล เรคคาร์ดคนนั้น’

เรคาร์ตเป็นแชมป์การแข่งขันรถเหาะ ที่ตัวรถมีความเร็วสูงถึงห้าพันกิโลเมตรต่อชั่วโมง ถึงสิบสองสมัยซ้อนตั้งแต่อายุสิบหกปี เขามีวิธีขับรถซึ่งทั้งงดงามและว่องไว จนแม้แต่พวกเมธัสยังไม่สามารถแข่งเรคาร์ตในแบบจำลองได้สักคน

‘สุดยอดนักบิดใช้เทพศาสตราที่เร็วที่สุด แบบนี้ก็ไม่ว่ากับไททันพังก์ดิดดิกเลยนะสิ’

เพิ่งจะคิดจบ แรคตัก็สั่งหารนางแอนไททัน ทำให้พวกผู้เล่นเฮอร์ริงด้วยความยินดีพร้อมเริ่มไล่ล่าพวกแบล็กโกสต์บนพื้น จากนั้นบุรุษผมเงินก็เริ่มไล่กำจัดแบล็กโกสต์เวหาตัวอื่นๆ อย่างคล่องแคล่วว่องไว ด้วยการเตะเท้าสร้างคลื่นตบแสงผ่าร่างพวกมัน

“ยอดเยี่ยมจริงๆ” เขาชื่นชมเรคตัด้วยใจจริง “หากได้เรคตัคอยต่อสู้กลางอากาศ พวกเราจะได้ไม่ต้องห่วงคึกกลางนาอีกแล้ว จริงไหมวัดดอเรีย”

ก่อนหน้านี้ครู่หนึ่ง ตั้งแต่ตอนที่วัดดอเรียได้ยินวาทะหนึ่งจากบุรุษผมเงิน เธอก็นั่งค้างพร้อมรำลึกภาพที่มีเคยลิ้ม

คำคือนั่นตอนที่เธออายุแปดปี ท่ามกลางเสียงหัวเราะเย้ยหยินดีของผู้คนที่มาเหล้ากันเต็มที่ และจัดเลี้ยงกันทั่วเมืองเพราะสามารถพิชิตไททันโดยไม่ต้องเสียผู้คนอย่างที่ผ่านมา เด็กหญิงได้ออกจากบ้านเพื่อไปหาบิดาที่รั้งตำแหน่งหนึ่งในห้าแม่ทัพของเมืองวาโซล แม้จะมีอายุสามสิบ ทว่าท่านก็มีพลังโลดมากถึงหนึ่งแสนสองหมื่นห้าพัน เป็นหนึ่งในห้าผู้มีสิทธิ์กลายเป็นเจ้าเมืองวาโซลในอนาคต เธอจึงภาคภูมิใจในตัวท่านเป็นอย่างยิ่ง

เด็กหญิงตัวน้อยเดินไปยังอาคารสภาผู้อาวุโส เพื่อเรียกบิดากลับไปกินมื้อค่ำกับเธอและมารดาที่เฝ้ารอคอยอย่างมีความสุข ทว่าสิ่งที่เธอเห็นที่นั่นกลับเป็นศพของนักรบวาโซลจำนวนหนึ่ง

ขณะที่วิ่งมาถึงห้องประชุมเธอก็พบบิดายืนหอบหายใจถือดาบเหาะต่อสู้ตัวต่อตัวกับชาวพเนจรชายคนหนึ่งซึ่งใช้ผ้าสีดำปิดใบหน้า ส่วนรอบด้านเต็มไปด้วยศพของผู้อาวุโสและนักรบวาโซล

“พ่อคะ!!!” เธอเผลอตะโกนไปสุดเสียง

บิดาหันมามองด้วยสีหน้าตกใจ “รีบหนีไปหาแม่ แล้วบอกให้ทุกคนฆ่าพวกชาวพเนจรให้หมด!!!”

ตูม!!! เสียงระเบิดพลันดังขึ้นจากทุกทิศทุกทาง

วูบ! ในเวลาเดียวกันแสงจากชั้นไนท์ก็เริ่มน้อยลง

“เฮ!!!” เสียงร้องตะโกนพร้อมเสียงปืนเริ่มดังระรัวทั่วทั้งเมือง

“ทุกอย่างมันสายไปแล้ว” เสียงเบื้อหน่ยของศัตรูที่ดูอายุไม่น่าจะเกินสิบห้าปี “จงยอมทั้งอาวุธซะเจ้าหนู แล้วเจ้าจะได้กลับไปอยู่กับลูกเมีย”

“แม่ทัพแห่งวาโซลไม่เคยยอมจำนนต่อศัตรู ย้าก!!!” พรืบทานั้นชุดเดชสุททิพิเศษ รุ่งแม่ทัพก็เปล่งแสงเรืองรอง แล้วร่างของบิดาก็แยกออกเป็นสิบสองร่างพุ่งเข้าหาศัตรูจากทุกทิศทุกทาง “ตายซะ!!!”

“นี่ไม่ถึงว่จะไวขนาดนี้” เสียงยินดีของศัตรูที่ยืนนิ่ง “หวังว่าคุณจะพาผมบินไปถึงโลกแห่งแสงได้นะ”

พรีบ! พรืบทานั้นชุดรบของศัตรูก็เปล่งแสงเรืองรอง ก่อนที่เจ้าตัวจะพุ่งไปมาดุดกระสุนแสงลูกหนึ่ง แล้วร่างแยกของบิดาก็เริ่มสลายไป เหลือเพียงร่างเดียวซึ่งมีเลือดไหลออกมาจากแผลยาวบนทรวงอก

บิดาทันมามองพร้อมอ้าปากที่มีโลหิตไหลริน “หนีไป!!!”

ตุบ!! บิดาล้มลงไปนอนสิ้นใจในบัดดล

ติก! สองเข้าของเธอพลันทรุดลงกับพื้น น้ำตาไหลมิขาดสาย ร่างกายสั่นทึ่มจนไม่สามารถขยับไปไหนได้

ศัตรูเดินไปค้นเสื้อผ้าของผู้อาวุธโสท่านหนึ่ง แล้วหยิบลูกกุญแจออกมาโยนเล่น “เจอกุญแจตู้เซฟละ แต่ดันหาวินเครสเซนต์ไม่เจอ น่าเสียดายจริงๆ แฮะ”

ติก! มันเดินมาทางเด็กหญิงแล้วใช้ดาบในมือเคาะศีรษะของเธอเบาๆ

“ยัยหนู หากยังไม่อยากตายก็อยู่แต่ในนี้ละ ไม่งั้นเจ้าได้ตายแน่นอน ลาก่อนเด็กน้อยแห่งวาโซล”

ศัตรูจากไปราวกับไม่เห็นเธออยู่ในสายตา ทว่าจะให้อยู่หนึ่งได้อย่างไร ในเมื่อยังต้องรีบไปหามารดาเพื่อหนึ่งหลุมหลบภัยในเหมือง ทว่าพอถึงบ้าน เธอกลับต้องประสบเรื่องที่ไม่อาจลืมจวบจนปัจจุบัน

หากมิได้เจ้าเมืองและเหล่าแม่ทัพที่ผลัดกันใช้ทวินเครสเซนต์ออกไปยันฝูงแบล็ก-โกสต์จนตัวตายทีละคน วาโซลก็คงถึงกาลอวสานตั้งแต่วันนั้น

หากมิได้เหล่านักรบนับหมื่นที่ยอมสละชีพเพื่อยันแบล็กโกสต์แถวฐานที่ตั้งชั้นไหน ป่านนี้ทุกคนในเหมืองคงตายจนหมดสิ้น

หากไม่มีมันที่ชั่วร้าย บิดาอาจกลับไปช่วยมารดาทันท่วงที แล้วอีกหลายหมื่นชีวิตก็อาจไม่ต้องตายในคืนนั้น

ความแค้นนี้ต้องชำระด้วยเลือดและชีวิต วิคตอเรียนั้นใจว่าด้วยพลังของไนน์เทล
เธอย่อมต้องลบสิ่งอันตรายต้นตอที่ทำให้ชีวิตของพวกเขาพังพินาศได้แน่นอน

‘พ่อ...แม่...ฉันจะฆ่ามันเพื่อล้างแค้นให้พวกท่าน’

**“ยอดเยี่ยมจริงๆ หากได้เรคตี้คอยต่อสู้กลางอากาศ พวกเราก็ไม่ต้องห่วงศึก
กลางนาอีกแล้ว จริงไหมวิคตอเรีย”** เสียงนุ่มเปี่ยมยินดีของโอดิน ทำให้เธอชะงัก

‘เขา...’ วิคตอเรียกำมือแน่น

อดีตเป็นสิ่งที่หนีไม่ได้ ปัจจุบันเป็นสิ่งที่ต้องเผชิญ และอนาคตเป็นสิ่งที่ต้องพิชิต
‘เพื่อความฝันของเขา...’

หญิงสาวรำลึกถึงสีหน้าของบุรุษผมทอง ผู้มีความฝันจะทำให้แผ่นดินนี้สงบสุข
ไร้หมอกดำ เมื่อไม่กี่วันก่อนก็เพิ่งมีชีวิตนับพันเสียสละเพื่อหาข้อมูลในเขตอันตราย ที่นั่น
ยังมีไททันเวทมากมายที่ต้องกำจัด และเธอไม่อยากให้เขาไปสู้เพียงลำพังในหมอกดำที่
เธอเอื้อมมือและทางไปไม่ถึง

ก็ครั้งแล้วที่โอดินยอมสละทรัพย์สินและเวลาเพื่อเธอ

ก็ครั้งแล้วที่เขาบาดเจ็บจากการเสี่ยงชีวิตเพื่อพวกเขา

ก็ครั้งแล้วที่ได้รอยยิ้มบนนวนล้นปริ่มขอบคุณพวกเขายามหวาดกลัว

เมื่อมองไปด้านหลังและเห็นเครือข่ายที่เสี่ยงภัยสู้เพียงลำพังหลายครั้ง เธอก็ยังรู้สึก
ผิด

‘ไม่ได้ เพื่อทุกคน เพื่อโอดิน ฉันต้องอดทน...’ หญิงสาวฝืนยิ้มอย่างยากลำบาก
แล้วหันไปตอบ ‘นั่นสิ...คงปลอดภัยขึ้นเยอะเลย...’

**เมธัสუნงกับสีหน้าปานจะร้องไห้ของหญิงสาวที่ก้มศีรษะลงทันควัน ‘เกิดอะไร
ขึ้น...’** ขบคิดเพียงเล็กน้อยก็พอเดาได้ว่า เมื่อครู่เรคตี้ดันใช้วลีติดปากแม้กระทั่งในเกม
‘หรือว่าเธอจะ...’

“คุณโอดิน พวกเรารีบออกไปกำจัดแบล็กโกสต์ฝั่งที่รับผิดชอบเถอะ ไม่งั้นตัวเมือง
อาจเสียหายหนักนะคะ” เสียงจริงจังของมิเรีย

เขารับบั้นรอยยิ้มเสียใจ “โทษที่ครับ พอตีมองวิธีใช้ราขอฟสกายเพลินไปหน่อย
ช่างเป็นเทพศาสตราที่ดีจริงๆ” ชายหนุ่มหันไปมองวิคตอเรียที่หน้าซีดเล็กน้อย “ไปกันเถอะ
วิคตอเรีย”

ชายหนุ่มจับมือหญิงสาว แล้วเปลี่ยนไปใช้วิธีที่บาคลังเลเล็กน้อย แต่ก็สนุกพิลึก
 พื๊ว!! ซุปพอร์ตเตอร์ทั้งหกถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม ลอยไปอยู่เบื้องหน้าใน
 ตำแหน่งที่ฝ่าเท้ากำลังจะก้าวไป แม่วิธีนี้จะช้ากว่าการโหนเชือกวายุ และทำให้เหนื่อยกับ
 การควบคุมซุปพอร์ตเตอร์มากกว่าเดิมเกือบสามเท่า ทว่าในตอนนั้นเขาปล่อยให้วิคตอเรีย
 วิ่งตามมาเองมิได้เป็นอันขาด

“ปล่อยให้ข้าลงไปวิ่งด้วยตนเองเถอะ โอติน” เสียงแผ่วของสาวผมเงิน

“ไม่ปล่อย”

“เจ้าเห็นข้าเป็นเด็กหรือไง” เสียงไม่พอใจของหญิงสาว “ข้ามีไนน์เทลละ ข้าปกป้อง
 ตนเองได้”

“แต่ไนน์เทลปกป้องหัวใจของคุณไม่ได้นี่นา” เขาสบตาหญิงสาวพร้อมยืนอยู่เหนือ
 กำแพงเมืองทิศตะวันออกราวๆ ยี่สิบเมตร มือซ้ายสร้างวายุแสงที่อัดพลังไล่ตึงหกแสน-
 ห้าหมื่น ทำให้มันมีขนาดใหญ่เกือบหกเมตร “ผมนะ ตั้งใจจะปกป้องพวกคุณทั้งกายและใจ”

“เจ้า...” วิคตอเรียแหม่ปากแน่น น้ำตาของหญิงสาวเริ่มไหลออกมา “ดูซิ เพราะอยู่
 ที่สูงแท้ๆ ฝุ่นเลยปลิวเข้าตาเลย”

เมธัสยิ้มสดใส “งั้นก็รีบร้องให้เยอะๆ สิ เพราะว่าฝุ่นจะหลุดออกมาพร้อมกับน้ำตา”

“ตาบ๊าๆ!!” ทุกครั้งที่ตาเขา น้ำตาของเธอจะไหลอาบแก้ม

พรีบ!! พายุแสงถูกบีบอัดจนกลายเป็นเส้นด้ายแสงที่ยาวเกือบหนึ่งร้อยเมตร

ดรากร่อนทั้งสามลืบทัวลั่นจับจ้องพวกเมธัส พร้อมพุ่งเข้ามาราวกับพวกมันรู้ว่า
 ใครที่พวกมันต้องโค่นเป็นลำดับแรก

หอกหลายเล่มถูกปาเข้ามาพร้อมกัน ชายหนุ่มจึงใช้พวกมันเป็นบันไดเหยียบให้
 ลอยขึ้นสูง แล้วใช้สองเท้าตีตรงไปยังเบื้องหน้า ทุกย่างก้าวที่เขาวิ่งผ่าน เส้นด้ายแสงจะ
 รัดร่างพวกมันเอาไว้ พอเขาผ่านไป พวกมันก็ร้องโหยหวนพร้อมกับหลุดออกเป็นชิ้นๆ

ท่ามกลางเสียงยินดีของเหล่าผู้เล่น เมธัสบังคับให้ซุปพอร์ตเตอร์พาลอยขึ้นสูง
 ที่ละนิด เพื่อชมดวงตะวันที่สวยงาม ฝุ่นออกจากทะเลหมอกดำ ความงามของมันยังไม่
 เปลี่ยนแปลง ทว่าวิคตอเรียกลับร้องไห้ไม่เลิก เขาจึงเปลี่ยนเป็นร่อนลงไปในหมอกดำ
 พร้อมปล่อยให้เธอระเบิดโห่สะผ่านทางทั้งเก้าเพื่อล้างล้างสารพิษแบล็กโกสต์จนสาแก่ใจ

ผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง ชายหนุ่มก็ยืนอุ้มหญิงสาวที่มีเหงื่อเต็มใบหน้า ส่วน
 ขอบตานั้นฉ่ำเพราะทำให้ตลอดเวลา

“อยากกลับไปดื่มอะไรเย็นๆ ไหม” เขาถามพลางดีดกระสุนเพลิงแสงจากนิ้วชี้ใส่

พวกแบล็กโกสต์ให้ไฟลอคลอกตายไปที่ละตัวสองตัวหรือบางทีก็เป็นโขน

“ในตัวเมืองมีของแปลกๆ มากมาย” เธอเอนศีรษะขบไหล่ซ้ายเขา “เจ้าพาเข้าไปเดินเล่นและซื้อของหน่อยได้มั้ย”

“ได้สิ”

“เจ้าไม่อยากรู้บ้างเหรอว่าข้าเศร้าเรื่องอะไร”

“ผมชอบเวลาคุณยิ้มมากกว่า” เขาส่งยิ้มให้หญิงสาวที่ขม้ายตามอง

“เจ้าชอบเป็นแบบนี้มั้ยเรื่อยๆ” เสียงแ่งอนของเธอที่ค่อยๆ อมยิ้ม “แต่ข้าก็ไม่เกลียดหรอกนะ” วิคตอเรียยกใบหน้าที่ขึ้นมาขิดใกล้ “หลับตาหน่อยสิ”

“ที่นี่ไม่เหมาะเท่าไหร่นะ” เขามองเหล่าผู้ชมรอบด้านที่ร้องฮือเฮใส่มีชาติสายหากมีใช้ว่าเขาติดกระสุนเพลิงแสงไฟตลอดเวลา พวกมันคงจะกระโดดเข้ามากินพวกเขาทั้งสองเป็นอาหารเข้าแล้ว “หรือจริงๆ วิคตอเรียชอบจูบต่อหน้าแบล็กโกสต์”

“ซิ! ที่เวลาอันนี้ไม่ยอมรับ เวลาไม่ยากอันนี้ทำให้ข้าต้องอ่อน” สาวผมเงินทำแก้มปอง สายหางไปชนฝ่าพวกแบล็กโกสต์รอบด้านทีเดียว “ไปสิ ป่านนี้พวกนาตาซาคงเป็นห่วงแล้ว”

“นั่นสินะ ป่านนี้พวกนาตาซาคงนั่งรอนจนเบื่อแล้ว”

เมธัสกลับสู่เมืองแบล็กทาวน์โดยไว เพราะยังต้องการหาข้อมูลจากเหล่าผู้เล่นก่อนจะออกเดินทางสู่ชุมชนไปรับรู้ถึงขุมกำลังที่แท้จริงของพวกเจ็ดเทพเนเจอร์

หลังจากรวมกลุ่มกับพวกนาตาซา พวกเมธัสกับมิเรียมก็มุ่งไปยังอาคารรับรอง หลังหนึ่งที่อยู่ที่ศตวันตก ส่วนสมาชิกกลุ่มหมาป่าชาวอาคัยอยู่ในบ้านพักขนาดใหญ่ที่เหมือง

อาคารรับรองนี้สูงสี่ชั้น สามชั้นบนมีห้องเดี่ยวชั้นละห้าห้อง มิเรียมพักที่ชั้นบนสุดและพาเหล่าหุ่นยนต์มาด้วย ซึ่งจัดว่าเป็นเรื่องดีเพราะทำให้ยุ่งปอดดัย ในขณะที่พวกเมธัสอาศัยอยู่ที่ชั้นสาม

พวกเมธัสอาบน้ำแล้วนอนพักจนถึงเที่ยง ค่อยลุกไปกินข้าวเที่ยงกับพวกมิเรียม หลังจากนั้นพวกมิเรียมก็ขอตัวไปพักผ่อนต่อ ชายหนุ่มจึงออกไปเดินเที่ยวเล่นในเมืองแบล็กทาวน์กับสี่เทพธิดา โดยมีสี่หุ่นยนต์เดินตาม ส่วนไรเดอร์อาสาเผ่ารอยัลเกรทคล้ายกลัวว่าจะตกงานเพราะไม่มีรถให้ขับ

ยังดีที่เมื่อเช้าพวกเขาจัดการพวกแบล็กโกสต์ไปค่อนข้างเยอะ จึงมีแรวอร์พลัส

และเบอร์มัสใช้ในการแลกเปลี่ยนสิ่งของกับเหล่าพ่อค้าแม่ค้าตามแผงลอยและร้านต่างๆ ได้อย่างสะดวกสบาย ถึงกระนั้นกลับมีบางสิ่งไม่ชอบมาพากล

‘ทำไมถึงมีคนคอยจับตาพวกเราตลอดเวลา’

ชายหนุ่มแสวงหิบบเสื้อผ้ามาทาบตามร่างของตนบ้าง สีเทพิดาบ้าง แล้วกวาดตามองแบบไม่ใส่ใจ ก็เห็นคนประมาณสิบห้าคนสลักกันเดินอยู่รอบตัวพวกเขา มีทั้งที่แก่งเป็นคู่รัก คนเฒ่า และพ่อค้าที่เดินสอบถามราคาสินค้าจากแผงลอยต่างๆ

‘มันก็นั่นอยู่นะ แต่เล่นซ้ำเลื่องมองๆ สามนาที่แบบนี้ ผมก็ต้องรู้สึกผิดสังเกตลิ...สงสัยจะไม่ใช่มืออาชีพ หึๆ’

เมธัสไม่คิดมากอีกต่อไป เขาเหมาะซื้อเสื้อผ้า อาวุธ และของต่างๆ โดยไม่ต้องรองราคา แค่ว่าเพียงสีเทพิดาสนใจก็หิบบและวางก้อนแร่เพื่อแลกเปลี่ยนทันที พวกพ่อค้าแม่ค้าแผงลอยจึงนำสินค้าชิ้นใหม่ออกมาเสนอขายกันอย่างมาดมั่น

“โอดิน ชื่อของสินเปลืองแบบนี้จะดีเหรอ” เคริเซียพูดอย่างวิตกกังวล “พวกเราต้องสะสมแร่กลับวาลิสนะ”

“ไม่ต้องห่วง ผมนัดคนมารับเรียบร้อยแล้ว” เขายิ้มกริ่ม เพราะหวังได้รับคำถามนี้จากพวกเธอ

“เอ! หมายถึงพวกลิลลี่เหรอ” นาทาซาคาดเคา

“เปล่า เจ็ดเทพพนजर” เขาตอบอย่างเฉยชา ไม่สนใจสีหน้าตกใจของสีเทพิดา แล้วหิบบลูกเต๋าแร่เวอร์พลัสหนึ่งกิโกรัมมาแลกเปลี่ยนกับลูกเต๋ารุ่นสียิบลูก ลูกละห้ากิโกรัม “ทำทางจะต้องกลับไปขายแล้วแบ่งเงินมัดเล็กๆ ให้พวกมายุใช้งานละมัง”

“ใช้กะมาสเตอร์” มายูยื่นสองมือมารับเหล่าลูกเต๋าวางลงบนรถเข็น โดยมีโทนีและรูริคอยดูแลตามหน้าที่หุ่นยนต์พ่อบ้านและสาวใช้

เขาเหลียวมองเหล่าผู้ลอบติดตามซึ่งสองคนได้เดินจากไปแล้ว ส่วนคนที่เหลือมีแววตาร้อนใจ

‘เฮ้! ที่แก่งมาอยู่นะ อย่ามีสีหน้าครุ่นคิดแบบคนไม่เมาสิ แบบนี้โอดินจับง่ายเลยนะ’

“แล้วเจ้าไปนัดพวกนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่” วิคตอเรียมีสีหน้าเครียด “เจ้าบอกเองมิใช่หรือว่าคนพวกนั้นอันตราย ไม่ควรคบค้าสมาคม”

“ผมบังเอิญติดต่อกับพวกเขาเมื่อไม่กี่วันก่อน แล้วรู้สึกว่าคุณชะตา เลยกะร่วมทางกันสักระยะหนึ่ง” ชายหนุ่มมองพระอาทิตย์ที่เริ่มเคลื่อนไปทางทิศตะวันตก “หากไม่ผิดนัดอะไร อีกสองวันพวกเขาจะมาที่นี่ ผมเลยคิดว่าพวกเราควรอยู่ที่นั่นจนถึงเวลานั้น”

“อืม...ก็ดีนะ” เสียงสดใสของฟลอรา “ฉันเองก็อยากเดินชมสวนดอกไม้ของที่นี่ นานๆ เหมือนกัน” หญิงสาวเข้ามาคล้องแขนชายของเขา “กลับไปเก็บของและเปลี่ยนเสื้อผ้า ค่อยมาเดินเที่ยวยามดึกตอนะคะโอดิน”

เมอร์สเห็นด้วย เลยเดินกลับอาคารรับรองอย่างเชื่องช้า พลางสังเกตสีหน้าท่าทาง ของพวกผู้ลอบติดตาม อ่านริมฝีปากของพวกนั้นเป็นระยะจนได้ข้อมูลสั้นๆ ว่า

ซึ่งเทพศาสตราทั้งห้าชิ้น เพื่อความยิ่งใหญ่ของกลุ่มแรคตี้

เขาเริ่มเดาแผนการพิชิตมิติโลดของแรคตี้ซึ่งมีโอกาสสำเร็จสูงโดยพลัน

แรคตี้หันอ้ายเส้นสายของมิเรียให้เธอไปเจรจากับสองเทพนักรบ หลังจากเธอพา พวกพยานจากสองมหานครออกมาได้ แรคตี้ก็จะสังหารมิเรียทิ้ง แล้วไปเชื่อมสัมพันธ์กับ สองเทพนักรบเอง ขอเพียงสัตว์อสูรตนใดตนหนึ่งทำลายประตুমิติสำเร็จ ชัยชนะย่อม ตกอยู่ในมือมนุษย์นี้

‘คืนนี้ผมจะไปเยี่ยมคุณนะแรคตี้’

เมื่อเวลาลดลงถึงช่วงเที่ยงคืน เมอร์สที่เสริมนอนหลับได้ลุกขึ้นจากเตียง ข้าเลื่อง มองฟลอราและนาตาชาที่มานอนคุยเล่นกับเขาจนผล็อยหลับไป

ชายหนุ่มมองพวกมายูที่ยืนรออยู่ข้างหน้าต่างตามคำสั่งมาตั้งแต่หัวค่ำ ชีสเตอร์ หันหน้ามาขยับปากแต่ไร้เสียงใดๆ ซึ่งเขาอ่านริมฝีปากได้ใจความว่า

ตั้งแต่สามชั่วโมงก่อน มีคนมาซ่อนตัวอยู่ที่พุ่มไม้ด้านนอกห้าคนค่ะ

‘เป็นอย่างที่คิด’

พวกแรคตี้มีรถหุ้มเกราะมากมาย หากต้องการแบ่งปันจริงๆ แแค่ครึ่งชั่วโมงก็ สามารถคัดรถดีๆ มาให้เขาสักคันได้แล้ว การใช้เวลานานถึงหนึ่งวันกว่าจะให้อย่อมมี เหตุผลเดียวคือ แรคตี้มีแผนร้ายที่ต้องใช้เวลานาน เช่น แอบติดตั้งระเบิดเอาไว้ในรถ หรือ ติดอาวุธที่เป็นของมีปัญหาแบบใช้ไม่กี่ครั้งก็พัง หากพวกเขาไม่ตายเพราะระเบิด ก็ต้อง สิ้นชีพด้วยแบล็กโกลด์

‘ต้องไปหาหลักฐานก่อน แล้วค่อยจัดการที่เหลือทีหลัง’

เมอร์สสวมชุดสูทรุ่นจ้าวณา จากนั้นให้รูรีย่อมผมของเขาเป็นสีดำ แล้วสวมหมวก ปีกกว้างสีเทาบบังใบหน้า ใส่เสื้อโค้ท ตามด้วยสะพายเป้ใบใหญ่ ปลอมตัวเป็นพ่อค้า แฝงลอยที่มีอยู่ดาษดื่น จากนั้นก็ให้ชีสเตอร์ปลอมตัวเหมือนเขา พอเสร็จสิ้นค่อยหันไป ขยิบตาชายพร้อมยกมืออ้ายแบให้มายู

หุ่นยนต์นางพยาบาลเรียกลูกเต้าออกมาเปลี่ยนเป็นชุดยานอนหลับแบบเหลวอย่างแรง ที่ข้อเพียงเข็มเข้าไปในร่างจะหลับทันที เขาหันไปมองรูรีแล้วขยิบตาว่า หุ่นยนต์สาวใช้ก็ยื่นเข็มเงินให้เขาชุดหนึ่ง

เพียงนำเข็มเงินจิ้มยานอนหลับเสร็จ เขาก็เดินไปที่ข้างผนังห้อง มองผ่านกระจกสะท้อนภาพ หาดูที่พวกศัตรูซึ่งอ้าปากหาวหอดๆ และท่าทางกำลังบอกว่า ไม่อยากมาขึ้นตากลมเย็น หรือ อยากกลับไปหาแฟน ยืนอยู่ แล้วปาเข็มเงินอย่างฉับไว

ตุบๆ! ตึกๆ! เสียงร่วงหล่นดังขึ้นไล่เลี่ยกันห้าครั้ง

“มาสเตอร์ ทั้งห้าคนน่าจะหลับแล้วค่ะ แต่มีเวลาเพียงสามชั่วโมงนะคะ” มายูเอ่ยเสียงจริงจัง

“แค่นั้นก็มากพอแล้ว ซิสเตอร์ ตามผมมา ส่วนที่เหลือคอยคุ้มครองพวกวิคตอเรียด้วย”

เขากระโดดลงสู่ด้านล่าง รีบไปดึงเข็มจากผู้มาแอบดูทั้งห้า จากนั้นจึงเดินควงแขนซิสเตอร์เหมือนคู่รักที่มาท่องเที่ยวตากแดดยามราตรี โดยถือของตามข้างทางมากินเล่น จนถึงตึกบัญชาการที่พวกเขามิได้เข้าไปด้านหน้า แต่ไปยังด้านหลังที่มีระเบียงซึ่งซิสเตอร์รายงานว่ามีคนซ่อนตัวตามจุดต่างๆ ถึงสิบสองคน บ่งบอกถึงความรอบคอบของแรคตี้

ชายหนุ่มใช้วิธีเดิมคือ คอยสังเกตคนรอบข้าง แล้วปาเข็มเงินใส่พวกยามรักษาความปลอดภัยจนหลับไปที่ละคนสองคน

เมื่อได้รับคำยืนยันจากซิสเตอร์ว่าทั้งหมดไม่ขยับแล้ว พวกเขาก็เดินไปด้านหลังตึก ซึ่งชั้นบนสุดมีระเบียงยาวยื่นออกมา เมธัสถอดเสื้อโค้ดทิ้งไป จากนั้นจึงกางปีกบินขึ้นด้านบนโดยให้ซิสเตอร์ทอดเฝ้าเอาไว้ เพื่อให้เธอช่วยตรวจสอบการเคลื่อนไหวเข้าออกของเจ้าของห้อง

ทว่าพอมาถึงระเบียง กลับได้ยินเสียงสนทนาด้วยภาษาโลกใหม่

“ติดตั้งระเบิดไว้ในรถแล้วใช่ไหม” แรคตี้ถามเสียงเอือมเขิน

“ครับหัวหน้า” เสียงของบุรุษผู้หนึ่ง

“แล้วมิเรียมมีการเคลื่อนไหวอะไรบ้างหรือเปล่า”

“ไม่มีครับ”

“พวกลูกน้องของมันล่ะ”

“เงียบสงบดี แถมยังเชื่อว่าหัวหน้าสนิทสนมกับมิเรียม” เสียงดีใจของลูกน้อง “ผมคิดว่าการสูญฐานอำนาจของเธอมาคงมิใช่เรื่องยากครับ”

“ยังงี้ก็อย่าเพิ่งประมาท โดยเฉพาะเจ้าโอดิน เพราะมันอาจได้รับความช่วยเหลือจากเจ็ดเทพเนเจอร์” แรคตี้เตือนเสียงเข้ม

“มันเป็นแค่สัตว์สูรเองนี่ครับ ด้วยจำนวนที่เหนือกว่า ย่อมไม่มีใครทำอะไรพวกเราได้แน่นอน”

“จงจำไว้ สิ่งที่เราเห็นอาจไม่ใช่ความจริงเสมอไป แล้วหากไม่ตัดไฟแต่ต้นลม ความพ่ายแพ้จะมาเยือน...”

“หัวหน้าคิดว่ามันจะมาแวงกัดพวกเรารึ”

“ผมเองก็ยังไม่รู้ แต่ผมสัมผัสได้ถึงกลางมรณะตั้งแต่พวกมิเรียมาถึง”

‘สัญชาตญาณของนักแข่งรถสินะ’

“เออละ คุณไปได้แล้ว เดี่ยวผมจะพักสักหน่อย”

“ครับหัวหน้า”

เมื่อเสียงปิดประตูดังขึ้น เมธัสก็ชะโงกหน้า เห็นแรคตี้ยืนมองแผนที่บนโต๊ะโดยหันหลังให้เขา

“หึๆ อีกไม่นานทุกอย่างก็จะ...”

เมื่อมีโอกาสงามๆ ย่อมไม่ควรปล่อยให้หลุดมือ เมธัสจึงขำขันเขมbinsยานอนหลับไปเสียบกึ่งกลางหลังคอของแรคตี้อย่างฉับไว

“ใครนะ!” มือขวาของแรคตี้สับตื้นขึ้นมาจับเข็ม แล้วราขอฟสกายก็เริ่มเปลี่ยนเป็นสภาพพร้อมรบ แต่ขณะที่แรคตี้กำลังจะหันมามอง เมธัสก็ขำขันเขมbinsทำเล่นในคราวเดียว

ฉีก! เข็มบินปักบริเวณแก้มซ้ายของนักบิตหนุ่ม

แรคตี้ที่ตาปิดแน่น ร่างส่ายโอนเอน ยกมือซ้ายไปยังประตูทางเข้าห้อง “ชะ...ช่วย...ครอก”

หมับ! เขาทะยานเข้าไปรับร่างบุรุษผมเงิน เพื่อมิให้ล้มลงบนพื้นจนเกิดเสียงดังไปถึงหน้าห้องที่น่าจะมีคนเฝ้ายาม

‘โหะทีนะ ผมเองก็อยากคุยกับคุณสักนีก่อนจะฆ่า แต่นั่นอาจทำให้ตัวตอนที่แท้จริงของผมโดนเปิดโปงเร็วเกินไป’ เมธัสยิ้มแห้งๆ ‘อย่างที่คุณว่า หากไม่ตัดไฟแต่ต้นลม ความพ่ายแพ้จะมาเยือน เพราะคนอย่างคุณอาจเป็นภัยต่อแผนการของผมในอนาคต’

ชายหนุ่มรีบปลดราขอฟสกายจากบุรุษผมเงินมาสวมเอง เพียงเสียบปลั๊กใส่เวพลิงก์ จอภาพอธิบายก็ปรากฏขึ้นบนอายนเมป

ประเภท	อันดับ	นาม	ฉายา	พลังทำลาย
รองเท้า	6	รารออฟสกาย	จอมแรง	10,000/200,000
ความสามารถ		รายละเอียด		
แอร์คิก		ลูกเตะที่ทำให้เกิดลำแสงพุ่งไปจุดจคมตาบ		
รารออฟสกาย		ใช้สองเท้าหมุนตัวดูจส่วนเจาะร่างศัตรู		

‘ฆ่าแล้วทั้งศพเอาไว้ไม่ได้สินะ’ เมธัสมองแรคต์เล็กน้อยแล้วใช้รารออฟสกาย ทำให้
สนับแข้งยืดขยายกลายเป็นรองเท้าบูตโลหะยาวถึงหัวเข่า ‘ผมขอใช้คุณให้คุ้มค่าแล้วกัน’

ชายหนุ่มให้ซิสเตอร์ลงไปเก็บของที่ทิ้งไว้ด้านล่างกลับบ้าน ส่วนตนอุ้มแรคต์ที่บิน
สูงที่สุดในชั่วอึดใจ แล้วพุ่งไปอยู่เหนือหมอกดำซึ่งอยู่ห่างจากเมืองราวห้าร้อยเมตร ค่อย
ฉีกชุดสูทของแรคต์ออก เผยให้เห็นหินมนไลต์มากถึงสิบก้อนที่ฝังอยู่ตามหน้าอก จึงยิ้ม
พลางโยนนักบิณฑู่มลงสู่พื้นดิน

‘ขอให้เกิดใหม่เป็นไททันนะ ผมจะได้จัดการคุณอย่างสวยงาม’

เขารีบบินกลับไปยังตัวเมือง แล้วถอนเข็มออกจากร่างเหล่าผู้เฒ่ายาม ก่อนจะกลับ
บ้านพักของตน

เมื่อกลับมาถึงเขาก็เก็บรารออฟสกายใส่กล่องเก็บของ จากนั้นจึงให้รูริลำน้ายา
ย้อมผม ถอดชุดสูท แล้วขึ้นเตียง รอคอยสักครู่หนึ่งเสียงตีระฆังก็ดังขึ้นระรัว เป็นสัญญาณ
ว่ามีไททันบุก

ขณะที่ทุกคนตื่นขึ้นมาร้องโวยวาย เขาก็สร้างลูกขึ้นอย่างจ้วเงีย สวมชุดเซเว่น-
เอเลเมนต์ออกไปรวมตัวกับมิเรย์ที่มีสีหน้าจริงจัง

“เฮ้ย! ทำไมคุณแรคต์ยังไม่ออกไปจัดการอีกนะ” เสียงแปลกใจของคุณหนูผมทอง
“หรือว่าเขาจะไม่สบาย”

พินิจสีหน้าห่วงใยของมิเรย์ ทำให้เมธัสรู้แล้วว่าควรเลือกใครควบคุมกองกำลัง
ผู้เล่นที่อาจเป็นภัยคุกคามต่อตัวเขาในอนาคต

‘ที่เหลือก็คงแค่หวังว่ามิเรย์จะได้ขึ้นคุมที่นี่’

เมื่อเสียงระฆังไม่ทำให้เจ้าเมืองแบล็กทาวนออกมาปราบไททันร่างมนุษย์มีปีกสี่แขน ซึ่งสามารถบินโฉบไปมาสังหารเหล่าเกราะที่ปกป้องเมืองไปที่ละร้อยคนได้สบายๆ ก็ทำให้พวกผู้เล่้นต้นตระหนกเป็นอย่างมากยิ่ง

ทว่าด้วยความยาวเกือบสามร้อยเมตรของดาบเดสทรอยเยอร์ในมือเบอัอน และการช่วยเหลือของเครีเซียที่ใช้ดาบอัลติเมตสแลช ทำให้สามารถตัดปีกของไททันเวหาตัวนี้จนมันลงมานอนบนพื้นได้

จากนั้นแมธส์ก็ประเคนดาบเพลิงแสงระดับห้าแสนโลดที่สร้างเอาไว้ใส่ปากของไททันแรคตี้ เพื่อจบการต่อสู้ในกระบวนการทำเดียว สร้างความยินดีปรีดาให้เหล่าผู้เล่้น

หลังจากสิ้นศึกเล็กๆ ขวากการหายตัวไปของแรคตี้จึงปรากฏ แมธส์แนะนำมิเรียให้จัดหน่วยค้นหา เผื่อว่าแรคตี้จะไปเดินเล่นพร้อมมารออฟสกาย ส่วนเขาและสี่เทพธิดาจะคอยปกป้องเมืองเอง ด้วยพลังของห้าเทพศาสตราย่อมสามารถกำจัดฝูงแบล็กโกสต์ระดับต่ำกว่าไททันได้ง่ายดูลงมือกล้วเข้าปาก

ผ่านไปครึ่งชั่วโมงก็มีคนพบเศษชุดลูทที่เชื่อว่าเป็นของแรคตี้อยู่ในทิศเดียวกับที่ไททันโผล่มา ทั้งหมดจึงเชื่อว่าแรคตี้ออกไปบินเล่น แต่พลาดทำให้ไททันเวหาตัวนี้ แถมยังทำให้รารออฟสกายพังไปด้วย

ชื่อเสียงของนักบิตหนุ่มจึงเสื่อมเสียในชั่วอึดใจ

แมธส์ได้แต่คิดในใจว่า เมื่อคิดร้ายต่อคนอื่นย่อมต้องเตรียมใจโดนสวนกลับ หากนักชิงคนนี้ไม่คิดร้ายต่อพวกเขา จูตจบอาจได้ตายสวยๆ ในเซตอันตราย เพราะเขาคิดจน

การตายอันสมเกียรติและงดงามให้เรียบร้อยแล้ว

วิตตอเรียนั้นมีสีหน้าสับสนระคนงุนงง ก่อนจะมียอัยมแห่งความยินดีปนเสียใจ ส่วนเครีเซียกับฟลอราแอบมองเขาเป็นพักๆ แต่เพราะเขาบั่นหน้าสลดกับการจากไปของแรคตี้ ทำให้คนรอบข้างไม่สะกิดใจ

เมื่อถึงยามเที่ยงก็มีการประชุมด่วนเพื่อค้นหาเจ้าเมืองคนใหม่

พวกพ้องที่แท้จริงของแรคตี้มีเพียงสามพันเศษ ส่วนที่เหลือล้วนเป็นผู้เล่นใหม่ซึ่งเข้ามาแล้วจำใจอยู่ด้วย ไม่ก็เชื่อมั่นในชื่อเสียงของเรคการ์ด ดังนั้นคะแนนจึงถูกเทให้มิเรย์ ผู้มีชื่อเสียงในฐานะจตุรเทพแห่งทิศตะวันตก แคมยังพวงทำยามิโอดินวีรสัตว์อสูรแห่งมิติโลดเป็นพวกพ้องในปริบทา

ถึงกระนั้นในตอนเย็นของวันเดียวกัน ซึ่งมีการแต่งตั้งและจัดงานเลี้ยงเล็กๆ ให้เจ้าเมืองคนใหม่ของเบล็กทาว์น สายตาไม่พอใจและมุ่นร้ายจากคนของแรคตี้ก็ยิ่งปรากฏขึ้น ‘อย่างว่าละนะ ยังไงก็ต้องจัดการกับพวกที่คิดแข็งข้อให้หมดรวดเดียว’

ขณะที่เมธัสอาบน้ำอย่างมีความสุข ก่อนจะแกลังนอนหลับสนิท แล้วออกไปกำจัดพวกที่มีสิทธิ์เป็นภัยคุกคามต่อชัยชนะของเขาให้หมดสิ้น

เอ็ด! ประตูห้องน้ำก็เปิดออก เผยให้เห็นฟลอราในชุดวันพีชสีขาวเดินเข้ามาด้วยท่าที่ปลอดโปร่ง

เมธัสรีบถาม “มีอะไรเธอฟลอรา”

“ฉันมีเรื่องด่วนอยากคุยกับโอดิน” เธอยื่นหน้าเข้ามากระซิบ “แต่ถ้าคุยข้างนอกคนอื่นฯ อาจได้ยิน มีแต่ใช้เสียงน้ำจากฝักบัวกลบเท่านั้นละ”

ตุบ! เครีเซียในชุดวันพีชสีขาวเดินเข้ามาแล้วปิดประตู

เทพธิดาสีกรรมเขียบเข้ามายืนชิดจนหัวไหล่ซ้ายของเธอแนบกับอกขวาของเขา “เมื่อคืนแอบไปฆ่าแรคตี้หรือเปล่า”

“เปล่า” เขาตอบด้วยเสียงเฉยชา “ผมไม่ฆ่าคนที่น่าจะช่วยสลายหมอกดำหรรก”

“แล้วเมื่อคืนไปไหนมาล่ะ” เสียงสงสัยของฟลอรา

“แค่เดินเล่น” เขามั่นใจว่าเมื่อคืนเธอตื่นขึ้นมาแล้วไม่เห็นเขา ก่อนจะหลับต่อเพราะนึกว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่อันใด ทว่าพอแรคตี้ตายอย่างผิดปกติ ย่อมส่งผลให้เกิดข้อสงสัย “ถามซิสเตอร์ก็ได้ ผมไปเดินเล่นกับเธอนะ”

เครีเซียเข้ามายืนชิดจนหัวไหล่ขวาแนบอกซ้ายของเขา “แล้วทำไมถึงมีราธอฟ-

สกายอยู่ในที่เก็บของล่ะ”

“อืม...” เมธัสร้อง เพราะเขาได้กำชับให้มายูเก็บรักษากล่องเอาไว้เป็นอย่างดี และตลอดทั้งวันนี้ หุ่นยนต์นางพยาบาลก็ไม่เคลื่อนไหวไปจากที่เขอนั่งสักมิลลิเมตรเดียว โดยโกหกว่า *มายูต้องการพักเครื่อง* ดังนั้นนี่จะเป็นคำถามลง เพราะถ้าเครีเซียเห็นจริงๆ คงหยิบมันมาเป็นหลักฐานตั้งแต่ต้น “นั่นแค่สับแข้งธรรมดา ไม่ใช่เทพศาสตราหอก”

“เธอ” เสียงเสียใจของฟลอว่า “ฉันนึกว่าคุณจะแก้แค้นให้พวกเราเสียอีก”

“หือ...” เขาუნง ‘เรคาร์ด’ นี้คุณพูดคำโฆษณาตนเองทุกครั้งทีชนะเลยหรือเปล่า’

“วิคตอเรียเคยเล่าว่าศัตรูที่ฆ่าบิดาพูดอะไรบ้าง ฮือๆ” เครีเซียร้องให้ “พี่คะ มันตายแล้ว คนที่ฆ่าพี่”

เมธัสได้ข่าวมาบ้างว่า พี่ชายของเครีเซียเป็นสมาชิกหน่วยพิฆาตตั้งแต่อายุสิบสี่ ส่วนฟูของฟลอว่าเป็นผู้อาวุโสท่านหนึ่ง และทั้งสองต่างตายไปในคืนนั้น

“ท่านฟู ขอให้ท่านได้กลับอย่างสันติเถอะ” เสียงสลดใจของฟลอว่า

เขาใช้สมองลูบคิดระพวเธอเบาๆ แล้วแสวงถาม “แรกดีเป็นชาวพเนจรที่ปล้นวาโสลั้งหรือ”

“ค่ะ” สองสาวตอบพร้อมกัน

ขณะนั้นเองประตูก็เปิดออก นาคาซาในชุดวันพีซสีขาวเดินเข้ามา แล้วโผล่เข้าอดพวกเขาทั้งสามแน่น

“ไม่ใช่โอดินเธอ” เสียงเสียใจของสาวผมม่วงที่มองมาด้วยสายตาคาดหวัง “ฉันนึกว่าคุณช่วยล้างแค้นให้เราเสียอีก”

“ขอโทษด้วยนะ แต่ผมไม่รู้เรื่องนี้จริงๆ” เขาต้องโกหกเพราะไม่อยากให้พวกเธอเผยพิรุณในอนาคต “หากผมรู้คงจะฆ่ามันไปแล้ว”

“ขอโทษนะค่ะที่ปิดบังเรื่องนี้” ฟลอรำมองด้วยสีหน้าเสียใจ

“ไม่เป็นไร ชีวิตคนเราย่อมมีความลับสักเรื่องสองเรื่องอยู่แล้ว” เขาคลี่ย่อมอ่อนโยนก่อนจะจุมพิตหน้าผากของสามสาว “ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าและพักผ่อนเถอะนะเด็กดี”

สามสาวหันมาค่อนใส่ทั้งที่ยังมีน้ำตาไหล

“คงมีแต่โอดินนั่นแหละที่กล่อมพวกเราเป็นเด็ก” ฟลอว่าเอ่ยอย่างแง่งอน

“ฉันหมดความมั่นใจในตัวเองเลยนะ” เครีเซียพูดอย่างเพรียใจ

“วิบุรุษมักเป็นแบบนี้แหละ ต้องทำใจเอาไว้” นาคาซามีสีหน้าเศร้า อีกสองสาวล้วนผงกศีรษะเห็นด้วย แล้วทยอยกันเดินออกไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

“อืม...ดินะที่พวกเธอเชื่อตำนานวีรบุรุษ” เขาเริ่มยินดีนิดๆ

“พอหมอกดำสลายไปหมดสิ้น พวกเรามาจัดงานแต่งงานกันนะคะ” เสียงร่าเริงของนาตาชา

“ใช่! ฉันอยากใส่ชุดเจ้าสาวแบบในหนังสือ” เสียงฝันหวานของฟลอรา

“เอ่อ...ถ้าพวกเธอทำแบบนั้น ฉันคงต้องทำด้วยในฐานะเพื่อนสนิทสินะ” เสียงเขินอายของเครีเซีย

“ยัยบ้า! ตามธรรมเนียมนะ ไม่มีเพื่อนเจ้าสาวแต่งงานกับเจ้าบ่าวหรอก ฉันเคยอ่านผ่านตามาแล้ว” เสียงจริงจังของนาตาชา

หลังจากนั้นสามสาวก็พูดเรื่อยเปื่อยอย่างสนุกสนาน และมีที่ท้าวว่าจะคุยกันอีกนาน เขาจึงออกไปสวมเสื้อและขอยานอนหลับจากมายุหยอดใส่น้ำผลไม้หวานๆ ที่รูริลิร์ฟ ทำให้ทั้งสามหลับโดยไ้แล้วค่อยจัดร่างพวกเธอให้อยู่บนเตียง

‘เฮ้อ...รับมือสาวๆ ยังยากกว่าไปลอบฆ่าศัตรูอีกแฮะ’

เขาแนบหูกับผนังห้องด้านข้าง พบว่าไม่มีเสียงอื่นใดจึงคิดว่าวิคตอเรียคงจะนอนหลับ แล่หมอมองเส้นไลต์ลิฟลิ่งก็เห็นมันพุ่งไปอีกฟากของผนัง เลยหันไปเปลี่ยนเสื้อผ้า ธรรมดาเป็นชุดสูทธรรมดาตัวหนึ่ง แล้วให้รูริย้อมผมเป็นสีดำอีกครั้ง

จู่ๆ ประตูห้องพลันเปิดออก เผยให้เห็นวิคตอเรียในชุดวันพีซที่เดินเข้ามาก่อนจะปิดประตู

‘รู้อย่างนี้จะไปวางยานอนหลับเธอด้วยเลย’ เมื่อโดนจับได้คาหนังคาเขา ชายหนุ่มก็กะพริบตาปริบๆ “เอ่อ...”

“ข้าจะคอยใช้ฟ็อกซ์อายให้ไอเดนได้เห็นทุกสิ่งเอง ไปเถอะ” วิคตอเรียยิ้มหวานก่อนจะเดินเข้ามาใกล้ “มอบรางวัลให้ข้าบ้างสิ”

ชายหนุ่มเดินไปลูบศีรษะเธอเบาๆ “แค่นี้ก็พอแล้ว”

“ซังก” สาวผมเงินทำแก้มป้องกันจะหมนตัว “ถ้าไม่ใช่ช่วงวิกฤตก็ไม่เคยเอ็นดูพวกเราเลย ใจร้าย”

วิคตอเรียบนพลางออกจากห้อง เส้นไลต์ลิฟลิ่งบ่งบอกว่าเธอลงไปสู่ชั้นล่าง เพียงชั่วอึดใจภาพโครงสร้างสามมิติของเมืองแบล็กทาวน์ก็ปรากฏขึ้น ทำให้เขาสามารถจัดการภารกิจนี้ได้สำเร็จอย่างมีต้องสงสัย

ชายหนุ่มนำผ้าสีขาวมาพันหน้า แล้วสวมเสื้อโค้ทสีขาวตามด้วยราออพสกาย ก่อนจะพุ่งออกไปข้างนอกโดยไ้ โดยอาศัยเจ้ารองเท้าเทพศาสตราซึ่งมีความเร็วสูงถึงสี่ร้อย-

ทำสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง

เพียงแค่แวบเดียว เขาก็มาอยู่บนหลังคาโรงงานของเมืองแบล็กทาวน์ สถานที่ซึ่งพวกของเรคตี้น่าจะรวมกลุ่มกันเพื่อทำบางสิ่งบางอย่าง

เมธัสมองไปยังเบื้องล่าง ก็เห็นลูกน้องของเรคตี้กำลังปรึกษากัน ด้วยพลังของมายแอเรียทำให้เขาสามารถอ่านริมฝีปากจนล่วงรู้แผนการชั่วร้ายของคนกลุ่มนี้

สิ่งที่เรคตี้นำมาจากมหานครอาสต้านั้นมิได้มีเพียงราธออฟสกาย แต่ยังมีแร่โพลีตัสหลายร้อยตันที่แอบยกยกเรื่อยๆ และเรื่อยๆ กับอาวุธขั้นตึ้นนับหมื่นชิ้น ถ้าจะบอกว่าเมืองอาสต้าล่มสลายเพราะพวกเรคตี้ก็คงกล่าวไม่เกินเลยไปนัก

ทว่าก็มีสิ่งเกินคาด นั่นคือพวกเรคตี้มีรถยิงมิสไซล์สิบคัน ทุกคันมีมิสไซล์สิบสองลูก ขอเพียงนำมาใช้งานสักสองคัน ก็สามารถฆ่าล้างเมืองนี้เพื่อเริ่มต้นใหม่หมดได้ทันที

ตามแผนแรกเริ่ม มิสไซล์ทั้งหมดล้วนเก็บไว้ใช้ตอนที่ปราบมาเธอร์สำเร็จ สำหรับยิงผู้เล่นและสัตว์อสูรที่อยู่ฝ่ายตรงกันข้ามกับเรคตี้เพื่อจบปัญหาโดนแย่งปิดประตูมิติ หากทุกอย่างดำเนินไปตามนี้ พวกเมธัสย่อมต้องตายหมดสิ้น เพราะพวกวาโซลถูกจัดเป็นสัตว์อสูรที่สนิทสนมกับลิลลี่

‘โชคดีซะที่เลือกกำจัดถูกเวลา’

เหล่าลูกน้องกลุ่มเรคตี้ต่างตั้งเวลาเดินทางเป็นช่วงที่สี่ เป้าหมายคือออกไปด้านนอกเพื่อยิงมิสไซล์ใส่ทั้งอาคารรับรองของเขากับตึกบัญชาการที่มีเรียควรจะอยู่ จากนั้นระดมยิงมิสไซล์ไปที่เหมืองและอาคารของผู้สนับสนุนมิเรีย แล้วกลับมาเก็บเทพศาสตราและอื่นๆ

‘อืม...ลงไปฆ่าทิ้งให้หมดเลยแล้วกัน จะได้ไม่เปลืองเวลา’

ก่อนจะทันได้ลงไป เมธัสก็พบการเคลื่อนไหวผิดปกติจากรอบด้าน โดยเฉพาะเหนือศีรษะเกือบสามสิบเมตรที่มีสตรีในชุดรบบินได้

“คุณโอติน นี่คือนปัญหาของพวกเราชาวพเนจร ให้พวกฉันจัดการเองเถอะค่ะ” เสียงหนักแน่นของมิเรียที่ลอยลงมาเบื้องหน้าเขา เธอมีรอยยิ้มเสียใจ “ขอโทษด้วยนะคะที่ลากคุณมายุ่งกับปัญหาภายในของพวกฉัน”

“อืม...ผมแค่สืบทราบมาว่าพวกเรคตี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปล้นวาโซล” ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน แล้วถอดราธออฟสกายไปส่งให้หญิงสาว “ส่วนผู้บอกคือเจ็ดเทพพเนจร”

มิเรียส่ายหน้าพร้อมถอยหลังไปสองก้าว “ราธออฟสกายเป็นของคุณโอติน”

เขาสวมสนับแข้งตามเดิม ขณะเดียวกันหญิงสาวผมทองก็ขมุกขมัวขึ้น แล้วสะบัดลง

ปังๆ! เปรี๊ยะๆ! เสียงปืนพลันดังลั่นจากรอบโรงงาน

“วัก!!! คัตบูก!!!” เสียงตกใจของคนภายในนั้นดังขึ้น ในขณะที่เริ่มมีเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดกระจายไปทั่ว

“ฉันให้หุ่นยนต์ทั้งหมดลงมือ ดังนั้นพวกเราชนะแน่นอนค่ะ” หญิงสาวก้มลงไปมองด้านล่าง

บัดนี้ด้านล่างเต็มไปด้วยโลหิต พวกลูกน้องของเรคตี้ต่างยิงปืนสวนกลับ บางส่วนก็หมดโอกาสต่อต้านเพราะหุ่นยนต์หลายตัวพุ่งเข้าไปใช้ดาบหรือหอกสังหารอย่างฉับไวและแม่นยำ

“ส่วนรบบัสหุ้มเกราะและของจำเป็นจะเตรียมให้เสร็จก่อนรุ่งเช้า” มิเรียมี่สีหน้าครุ่นคิด “เพียงแต่ถ้าคุณโอตินยอมรอสักสามวัน ฉันจะขอเดินทางไปวาซิลด้วย เพื่อนำแร่และของบางส่วนไปแสดงความจริงใจในฐานะพันธมิตรค่ะ”

“ได้ครับ” ชายหนุ่มเปิดการใช้งานรารออฟสกาย แล้วพุ่งไปยังด้านหลัง มือขวาหยิบเข็มเงินจำนวนหนึ่งซึ่งซุกยาพิษที่จะทำให้ชาอย่างน้อยสิบห้านาที แล้วขว้างลงไปยังกลุ่มศัตรูที่สามารถสู้กับหุ่นยนต์ของมิเรียมี่ได้

เมื่อได้รับการสนับสนุนจากเมธัส เหล่าหุ่นยนต์ก็สามารถรุกคืบเข้ากำจัดผู้ต่อต้านทั้งหมดได้ในสิบนาที

“ยาก!!!” เสียงโกรธแค้นของพวกเขาเรคตี้ “ในเมื่อพวกข้าต้องตาย ก็อย่าหวังว่าจะได้ของจากพวกข้าสักชิ้นเลยว้ย!!!”

กริก! จู่ๆ ฝาครอบบรรจุมิสไซล์พลันเปิดออก แล้วหลังคาโรงงานก็เริ่มเลื่อนไปด้านข้างจนเกิดช่องว่างขนาดใหญ่

พื๊ว!! มิสไซล์จากรถถังคันพลันพุ่งออกไป ส่วนผู้ตะโกนเมื่อครู่เพิ่งโดนหุ่นยนต์ตัวหนึ่งสังหารทิ้ง ก่อนจะทันกดคำสั่งยิงมิสไซล์ของรถคันสุดท้าย

“เบอออน รีบใช้เดสทรอยเยอร์ทำลายมิสไซล์ทั้งหมดเร็วเข้า!” มิเรียมี่ร้องอย่างร้อนใจ มิสไซล์ทั้งหมดเริ่มร่อยเป็ดลูกลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า ทว่ากลับโดนใบดาบยาวเกือบสองร้อยเมตรพัดให้ระเบิดกลางอากาศดังตูมตาม แต่ยังมีเหลือมากกว่าครึ่งที่ทำลายไม่ทันและพุ่งต่อไป

“โอติน ฝากส่วนหนึ่งด้วยค่ะ” เสียงจริงจังของมิเรียมี่ที่โยนเป็นกลหนักสองกระบอกมาให้

พื๊ว! หญิงสาวผมทองทะยานขึ้นฟ้า สองมือถือปืนกลหนักสองกระบอกหนึ่งโล่ยิง

มิสไซล์ ทว่าไม่ค่อยแม่นยำจึงทำลายได้ทลึงเท่านั้น

หลังจากเอื้อมสองมือจับปืนกลหนัก เมธัสก็เหินหาตามเหล่ามิสไซล์ที่เริ่มตีโค้งพุ่งลงไปยังจุดต่างๆ ของเมืองแบล็กทาวน์

‘จระเบิดเป็นพลุซะ’

ปังๆๆๆ!!! ชายหนุ่มหมุนขวา พร้อมกางแขนออกด้านข้าง แล้วลื่นไถลเป็นยิงมิสไซล์ในบัดดล

ตูม!!! บรั้ม!!! มิสไซล์ทั้งหมดระเบิดโดยพลัน กลายเป็นแสงสว่างเจิดจ้ายามราตรี เมธัสส่ายหน้าให้ความบ๊ากลิ่งของศัตรู ‘เฮ้อ...เสียของดีๆ ไปจนได้’

“ขอบคุณมากนะค่ะ” มิเรย์ที่หน้าซีดเล็กน้อยบินตามมา “หากไม่ได้คุณโอดินช่วย ไม่รู้ว่าคืนนี้พวกเราจะต้องสูญเสียมากเท่าไร”

“อย่าใส่ใจเลย ผมแค่ปกป้องตัวเองเท่านั้น” เขารีบลอยลงสู่เบื้องล่าง เพราะบัดนี้มีผู้คนจำนวนหนึ่งมองมาพร้อมเริ่มเอ่ยว่า การตายของเรคติน่าจะมีเบื้องหลัง ไมเกิ มิเรย์ฆ่าเรคตีซึ่งราชออฟสกาย เขาจึงหันไปพูดอย่างเสียใจ “หลังจากนี้ต้องเกิดข่าวลือแยะๆ แน่หนอน หวังว่าตำแหน่งเจ้าเมืองของมิเรย์จะไม่สั่นคลอนนะ”

“ขอบคุณที่เป็นห่วงค่ะ” มิเรย์มีสีหน้าน่าพอใจ “ฉันพอเดาได้ว่ามันจะเป็นแบบนี้ จึงเตรียมการเอาไว้แต่ต้นแล้ว”

ปริบตานั่นก็มีคนเริ่มพูดด้วยภาษาโลกใหม่ว่า “ท่านมิเรย์ให้ยอดฝีมือไปค้นหาราชออฟสกายในหมอกดำ เฟิงเจอเมื่อตอนเย็น”

“ท่านมิเรย์ตามกำจัดพวกทรยศที่ขโมยราชออฟสกายของท่านเรคตี”

“เมื่อที่พวกทรยศเรคตียิงมิสไซล์กะฆ่าล้างพวกเรา แต่ท่านมิเรย์ไหวตัวทัน เลยกำจัดพวกมันได้ก่อน”

“นั่นแน่ เล่นแบบนี้เลยหรอ ทำทางคุณหนูคนนี้จะเสบบีชีเล่น” หากทำสีหน้าผ่องคลาย มิเรย์จะจับได้ทันทีว่าเป็นผู้เล่น เมธัสจึงรีบขมวดคิ้วแน่นพร้อมส่ายหน้าไปมา “โทษที แต่ผมไม่เข้าใจที่พวกเขาพูดกัน”

มิเรย์มีสีหน้าเสียใจ ยกมือซ้ายขึ้นปิดปาก “อ้อ! ขอโทษนะค่ะ ลืมไปว่าพวกคุณไม่เข้าใจภาษาท้องถิ่นของพวกเขา แต่เอาเป็นว่าตอนนี้ตำแหน่งของฉันไม่มีปัญหาแน่นอนเชิญคุณโอดินกลับไปนอนพักผ่อนเถอะค่ะ”

ชายหนุ่มย่อมผงกศีรษะรับ แล้วพุ่งกลับไปยังบ้านพักของตนทันควัน

เมื่อยามเข้ามาเยียน เมธัสก็ลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจ แล้วมองพวกวิคตอเรียที่นอนอยู่บนเตียงของเขา ส่วนตัวเขาเมื่อคืนนั่งหลับบนเก้าอี้ แม้จะมีห้องให้นอนพักอีกหลายห้อง แต่ในสถานการณ์ที่ไม่ปกติ การอยู่รวมกันจะปลอดภัยกว่า

“มาสเตอร์จะสวมชุดรบตัวไหนคะ” มายูมายืนอยู่ด้านหน้า

“ขอชุดเซเวนเอเลเมนต์ก็แล้วกัน”

เขาถอดเสื้อเขี่ยกับกางเกงผ้าขายาวออก เพื่อสวมชุดเซเวนเอเลเมนต์ที่โทนี่หยิบมาให้โดยไว หลังจากนั้นค่อยรับอาหารและเครื่องดื่มจากรูรี ส่วนซิสเตอร์ยังยืนอยู่ในท่าสวดภาวนาข้างหน้าต่าง เพื่อใช้เรดาร์ตรวจจับการเคลื่อนไหวรอบตัวบ้านตามคำสั่งของเขา

“ยังปลอดภัยดีไหม” เมธัสมองหุ่นยนต์แม่ชี

“ไม่มีคนที่มาทำอะไรจะจับตาพวกเรา แต่ด้านนอกมีเหตุการณ์แปลกๆ ราวกับว่ากำลังโดนแบล็กโกลด์ระดับโซลเยอร์ตัวหนึ่งชนมาอยู่ฝ่ายเดียวค่ะ”

ชายหนุ่มมึนงง “โซลเยอร์”

“มีมนุษย์ที่วิ่งด้วยความเร็วสูงมาทางนี้ค่ะ” ซิสเตอร์ถอยห่างจากหน้าต่างทันควัน “มาแล้ว”

พริบ! เมธัสสะบัดมือซ้ายที่รับปืนสั้นจากมายูไปทางหน้าต่าง

“ปืนพรศน์นั้นฆ่าไม่ได้หรอกโอดิน” เสียงเบื้อหน้าจากบุรุษสวมผ้าคลุมดำและหน้ากากขาวที่มานั่งของๆ อยู่บนขอบหน้าต่าง

“เจ็ดเทพนजर” ชายหนุ่มรีบลดมือซ้ายไปอยู่ข้างลำตัว “ผมยังทำธุระไม่เสร็จเลย ขออีกสักสิบวันได้ไหม”

เขาคิดว่ายังงี้ก็ต้องไปส่งพวกวิคตอเรียให้ถึงมหานครวาโซล เพราะในกระเป๋ายังมีพวกโมเดลบอลกับแผนที่ต่างๆ ที่ต้องส่งให้ถึงมือจูโน่ อีกทั้งยังคิดจะมอบราชออฟสกายให้ซอร์ดใช้ปกป้องทุกเมืองในเขตแดนของวาโซล

“เจ้าอยากเพิ่มเวลอีกเดือนซักก็ไม่ว่า แต่ตอนนี้ต้องหนีออกจากเมืองนี้พร้อมกับข้า” หัวหน้านักลุ่มหันไปมองซันไนน์ “จะให้ตีจูงนำซันไนน์หนีไปด้วย อย่าให้ไททันตัวนั้นกินมันเข้าไปอีกลูก ไม่งั้นพวกเราคงไม่มีทางสู้มันได้อีกตลอดกาล”

“ไททัน...ซันไนน์” เขานึกงงน “แต่ไม่มีเสียงตีระฆังเลยนี่นา”

“ข้าบอกแล้วว่าไททันตัวนั้นอยู่ในหมวดพิเศษ” เสียงร่ำคาญของบุรุษสวมผ้าคลุมดำที่หันมาส่งสายตาเย็นชา “หากยังไม่อยากให้สาวๆ ของเจ้าตาย จงเชื่อข้าซะโอดิน”

‘ไม่มีทางทางโกหกแม้แต่นิดเดียว’ เมื่อรู้ว่ามิได้ล้อเล่น เขาก็รีบไปปลุกสี่เทพธิดา

อย่างรวดเร็ว ซึ่งสี่สาวต่างก็ตกใจที่เห็นเจ็ดเทพเนจรกันฉ้วนหน้า “รีบไปแต่งตัวเก็บข้าวของเถอะ”

สี่เทพธิดารีบทำตามคำสั่งโดยไม่มีอาการลังเล ส่วนเมธัสหันไปมองเจ็ดเทพเนจร “ไททันที่ว่า...ใช่เจ้าตัวสูงระดับโซลเยอร์หรือเปล่า” เขาเริ่มเครียด เพราะเมื่อครู่นี้ซิสเตอร์ก็บอกเรื่องพิสดารนี้ร่อนหนึ่งแล้ว

“ใช่ หัวโขนแบบนี้น่าจะไปกับท่านอาจารย์ของพวกเราได้จริงๆ” เสียงยินดีของหัวหน้ากลุ่ม “จงจำไว้ว่า มันมีร่างกายแข็งแกร่งจนดาบเทวะก็อาจสะกิดเข้า ระเบิดเบอร์มัสที่มีพลังทำลายระดับเจ็ดแสนโลตก็ทำได้เพียงให้มันสายหน้าไปมาเท่านั้น”

“หา!!” เมธัสอ้าปากค้าง เพราะนั่นเท่ากับว่าเขาไม่มีทางฆ่าศัตรูตัวนี้ได้เลย

“จากการคำนวณ ต้องใช้อาวุธพลังโลตที่มีพลังทำลายมากกว่าหนึ่งล้านถึงจะฆ่ามันได้” เสียงเครียดของหัวหน้ากลุ่ม “แต่ปัญหาคือ ระเบิดที่มีพลังทำลายระดับนั้นมีขนาดใหญ่เกินกว่าจะยัดปากของมัน และขอบอกก่อนว่า ตัวแบบนี้ยังมีอีกหลายตัว”

“หา!!! แค่ตัวเดียวก็ชนหัวลูกแล้ว นี่ยังมีอีกหลายตัวเลยหรอ? ขณะที่คิดจะถามเพิ่มเติม เสียงของผู้เล่นพลันดังขึ้น

“เวรเอ๊ย!!! เจ้าตัวที่เหมือนโซลเยอร์คือมินิมาเธอร์ แอ้มให้รางวัลเป็นลูกเต๋ามหัศจรรย์ห้าสิบลูกเลยด้วย”

“มันต้องฆ่ามันให้ได้!!!”

‘เฮ! ลองผู้ดูแลมิติโลตให้รางวัลขนาดนี้ น่าจะถือว่า มันอันตรายมากๆ หากอยากรอดชีวิตจงหนีซะ มากกว่า’

“คำตอบนี้ถูกต้องครับ!” เสียงร่าเริงของโลตดังก้องในศีรษะ

เมธัสสั่งการเหล่าหุ่นยนต์ให้ช่วยกันชนข้าวของโดยพลัน ส่วนตัวเขารีบไปยังหน้าต่าง “ขอทางหน่อย ผมต้องการไปบอกเจ้าเมืองของที่นี่ให้สั่งอพยพคนและเก็บชิ้นไหน”

“ตัดสินใจได้ดีมาก ข้าจะคอยมองเจ้าจากที่ไกลๆ ก็แล้วกัน” หัวหน้ากลุ่มป็นขึ้นไปด้วยไปด้านบน ก่อนจะกระโดดตามหลังคาอย่างว่องไว

ชายหนุ่มรีบปล่อยซัพพอร์ตเตอร์ เพื่อตรงไปยังตึกบัญชาการ เพียงขึ้นไปชั้นบนก็เจอมิเรย์ที่กำลังปรึกษากับแกนนำชุดใหม่เพื่อหาทางฆ่ามินิมาเธอร์ ทว่าไม่มีเบอาอันและเจดิโนอยู่ด้านข้าง

“คุณโอติน มีธุระอะไรหรือคะ” มิเรย์มองมาด้วยสายตาสงสัย

“ผมจะมาบอกว่า...” เขาบอกข้อมูลเกี่ยวกับมินิมาเธอร์ โดยอ้างอิงเจ็ดเทพเนจร

“คนกลุ่มนี้ยังสู้ไม่ได้ พวกเราก็คงจะหนีดีกว่า”

“โอ้ วีรลัทธิวีรสูรของมิตไธลใจปลาชีพะ” เสียงเหยียดหยามของเด็กหนุ่มผมดำคนหนึ่ง ซึ่งสวมชุดรบรุ่นแม่ทัพ

“ฮ่าๆ จะไปดำนันได้ไง ก็มันเป็นแค่ลัทธิวีรสูรที่รักตัวกลัวตาย ไม่เหมือนพวกเราที่รู้ว่านี่เป็นแค่เกมนี้หว่า” เสียงขบขันของเด็กหนุ่มผมชมพูที่สวมชุดรบรุ่นแม่ทัพเหมือนกัน “แต่สาวๆ ของมันโคตรสวยเลย อยากได้พวกมันมาเป็นทาสจัง”

“ใช่ ที่นี่จึงตรงระบบทาสเนี่ยแหละ” เด็กหนุ่มผมดำหันไปมองมิเรีย “หัวหน้าไม่ฆ่าเจ้าโอดินแล้วซึ่งเทพศาสตราเลยละ ยังไงมันก็คิดหนีแล้ว คงไม่ใช่ลัทธิวีรสูรระดับมหาราชาดำจริงหรอก”

‘เฮ้อ...’ ถึงจะรู้ว่าทั้งสองมีเจตนาร้าย แต่เมธัสก็ยังต้องบั่นหน้าตัวเองไม่เข้าใจ ท่าทางป่วยการที่จะเตือน

ดูบ!! มิเรียทุบโต๊ะด้วยสีหน้าเย็นชา

“จงจำไว้ว่าฉันไม่ชอบพวกปล้นฆ่าและสะสมทาส จงออกจากกลุ่มของฉันทะ!”

มิเรียส่งสายตาดูใส่สองหนุ่มที่สวมชุดรบรุ่นแม่ทัพ

ทั้งสองคนส่งสายตาโกรธใส่มิเรียบ้าง พอถอยห่างจากโต๊ะได้สามก้าว สองมือพลันยกปืนกลมือขึ้น

“เฮอะ! จันท้าขอชิงตำแหน่งหัวหน้าจากแกเลยก็แล้วกัน” บุรุษผมดำเอ่ยเสียงเหยิ่มปัง!!! กระสุนลอยออกจากปากกระบอกปืนทั้งสองกระบอก

เมธัสพุ่งไปด้วยความเร็วสูงสุด ใช้สองมือจับกระสุนที่พุ่งเข้าหา มิเรียและแกนนำคนอื่นๆ นัดแล้วนัดเล่า

หมับ! เขาจับกระสุนนัดสุดท้าย มีควันสีขาวลอยพุ่งขึ้นมาจากสองมือ

“เฮ้ย! เก่งเวอร์ไปแล้ว!!” เสียงตกใจของเด็กหนุ่มทั้งสองที่ถอยหลังไปชนผนัง และกำลังหยิบลูกเต๋ามาเปลี่ยนเป็นอาวุธ

ฟัว! เมธัสติดเศษโลหะในมือใส่กึ่งกลางหน้าผากของสองผู้ทรยศ

โพละ! เพียงเลือดไหลทะลักนานเกือบสามวินาที ร่างไร้วิญญาณก็ล้มลงนอนพิงผนังห้องในสภาพดวงตาเบิกค้าง

“เด็กคู่นี้พูดอะไรผมไม่เข้าใจ แต่คงคิดร้ายต่อพวกคุณใช่ไหม” เมธัสหันไปมองคนที่เหลือ

“ขอบคุณที่ช่วยชีวิตของพวกฉันนะคะ” มิเรียโค้งให้ ก่อนจะยกมือขว้างให้

พวกฟ้องลากศพออกจากห้อง “แต่พวกฉันก็ยังคิดว่าจะลองหาทางปราบไททันตัวนี้ดูละ”

“ถ้าเป็นเช่นนั้นผมคงต้องขอตัวลา ไว้เจอกันที่วาลโซล”

“ฉันบอกให้เจดโน้เตรียมรถที่ดีที่สุดให้คุณที่โรงงานแล้ว เชิญไปรับได้เลยค่ะ”
มิเรียมยิ้มละไม

‘ปล่อยให้เด็กคนนี้ตายจะดีหรือ...’ ถึงตอนนี้สองมหานครภาคใต้จะเข้าใจสถานการณ์ ทว่าหากปราศจากมิเรียม การเจรจาอาจไม่ราบรื่น ‘แต่ผมไม่มีทางเลือกอื่นได้แน่นอน ยกเว้นจะมีโคตรเทพศาสตรา...’

“คุณหนูชอบ” เสียงของเบ็อันที่มีหน้าซีดเดินเข้ามาในห้อง “ดาบเดสทรอยเยอร์ไม่อาจสะกิดมันได้แม้แต่หน่วย แอ้มมันยังเก่งขนาดแค่แกว่งมือสะบัดเท้า ก็สามารถสร้างแรงอัดอากาศฆ่าคนได้ ตอนนี้นำพวกเรายกยานรบเกือบห้าร้อยคน...คงหมดหวังในการฆ่ามันแล้วชอบ”

บรรยากาศหนักอึ้งพลันถาโถมใส่คนทั้งห้อง มิเรียมมีสีหน้าครุ่นคิดหนักกว่าเดิมอีกเท่าตัว

เมธัสชวนครั้งสุดท้าย “ผมว่าหนีไปพร้อมพวกผมเถอะ”

“ไม่ได้ค่ะ!” เสียงจริงจังของมิเรียม เธอวางมือซ้ายลงบนแผนที่ “ห่างจากเมืองแบล็กทาวนไปทางตะวันออกละสิบแปดกิโลเมตร มีเมืองขนาดกลางตั้งอยู่ ส่วนทางตะวันตก...”

คุณหนูผมทองแจ่มแจ้งจำนวนเมืองขนาดเล็กและขนาดกลางที่อยู่ในรัศมีแปดสิบ กิโลเมตรรอบเมืองแบล็กทาวน

เมื่อเห็นแบบนี้แล้ว เมธัสจึงรู้ว่าเรคต์เลือกชัยภูมิได้ดีเป็นอย่างยิ่ง ทั้งสามารถแลกเปลี่ยนสิ่งของและรับงานได้สะดวกสบาย

“ถึงพวกเราจะไม่สนใจชีวิตตนเองได้ แต่ก็ควรสนใจชีวิตของผู้อื่น” วาจาที่ฟังดูเป็นผู้ใหญ่กว่าอุปถัมภ์ภายนอกทำให้เขาชักสงสัยว่า แท้จริงมิเรียมอายุเท่าไรกันแน่ “ขอโทษนะค่ะที่ไม่สามารถรับข้อเสนอนี้ได้ แต่ศัตรูทุกชนิดล้วนมีจุดอ่อน ขอเพียงเราารู้วิธีการเท่านั้นค่ะ”

“ในเมื่อมิเรียมมองสภาพโดยรวมแบบนี้ ผมคงหนีไม่ได้เสียแล้ว” ชายหนุ่มมองไปยังระเบียงด้านนอก “ผมจำได้ว่ามีมิสไซล์เหลืออยู่ใช่ไหมครับ”

“จริงด้วย!” เสียงยินดีของมิเรียม “มิสไซล์สิบสองลูกย่อมสามารถทำลายเกราะของมันได้ไม่มากนักน้อย ขอเพียงรู้มีขนาดใหญ่มากพอ และทุกคนระดมยิงไปยังจุดนั้นได้ก็มีสิทธิ์ฆ่ามันได้”

ทุกคนในห้องประชุมต่างไม่คัดค้าน แล้วเริ่มแยกย้ายกันไปออกคำสั่งโดยเร็ว ทว่าขณะนั้นเอง ก็มีคนร้องตะโกนว่า *กำแพงแตกแล้ว! อยู่เบื้องๆ*

ตึกๆ! เสียงฝีเท้าของผู้คนดังกระจายไปทั่ว

“ท่าทางพวกเราจะมีเวลาเตรียมการไม่มากนักะขอรับ” เบออันเดินไปยืนอยู่ด้านหลังมิเรีย

“ทำเท่าที่ทำได้นั่นแหละ” เสียงจริงจังของคุณหนูผมทอง

เมธัสรีบออกจากห้องประชุมเพื่อตรงกลับบ้าน อธิบายสถานการณ์ล่าสุดต่อพวกวิคตอเรียที่บัดนี้สวมชุดรบติดอาวุธเต็มพิกัด เพียงฟังจบ ทั้งสี่ก็มีสีหน้าเครียดในบัดดล

“พวกเราจะมีโอกาสชนะไหมนะ” นาทาซาเอ่ยอย่างกังวล

“ไม่ต้องห่วง พวกคุณแค่อยู่บนหลังคาอาคารที่จะใช้เป็นจุดซุ่มยิงก็พอ” ชายหนุ่มมองสาวผมม่วง “เดี๋ยวให้เครีเซียสวมราออฟสกาย แค่นี้ก็สามารถพานาตาซาหลบหลีกได้ตลอดเวลา”

“เอ๋! ทำไมไอดินถึงมีราออฟสกายล่ะ” ฟลอรัมมองมาด้วยสายตาตกใจ

“อืม...มิเรียให้มานะ” เขาโกหกหน้าตา

“อย่าโกหกซี้!” วิคตอเรียหันมาส่งสายตาดู “เดี๋ยวข้าจะเล่าให้พวกเธอฟังเอง ไอดินรีบไปประจำจุดต่อสู้เถอะ”

ชายหนุ่มผงกศีรษะ แล้วหันไปบอกให้มายุมอบราออฟสกายให้เครีเซีย ก่อนจะทะยานออกไปด้านนอก

เขามายืนอยู่บนหลังคาอาคารหลังหนึ่ง แล้วจับตามองสิ่งที่เรียกว่า *มินิมาเธอร์* มันมีรูปร่างคล้ายมนุษย์ สูงเกือบสองเมตร มีหางม้าสองเส้นอยู่บริเวณท้ายทอย ซึ่งสามารถส่ายไปมาฆ่าเหล่านักรบที่บุกเข้าไปได้อย่างง่ายดาย

ควับ! มินิมาเธอร์ยกแขนซ้ายขึ้น ดัดนิ้วชี้เส้าอากาศเบื้องหน้า

ฟัว! โพละ! ร่างนักรบหนุ่มได้แตกออกเป็นน้ำพุโลหิต ทว่ามันยังไม่จบ เพราะผู้คนด้านหลังต่างโดนลูกหลงจนร่างแหลกและเป็นเศษเนื้อ คนที่ไม่เสียชีวิตแต่ได้รับบาดเจ็บสาหัสต่างก็ร้องโอดครวญเสียงดังระงม

‘เก่งเป็นบ้า!’ เมธัสตะลึง

มินิมาเธอร์เริ่มมุ่งหน้าไปหาชนโชน แต่อาจรำคาญเสียงร้องโอดครวญ จึงหันไปแกว่งมืออีกครั้ง บังเกิดคลื่นอากาศขนาดใหญ่กวาดร่างของคนแถวนั้นจนแหลกและไม่เหลือชิ้นดี

แวบ! แสงจากปืนชั้นโซนแคนนอนสองสายกลืนร่างมินิมาเธอร์ แต่พอแสงหายไป มันก็เริ่มเดินต่อราวกับไม่รู้สึกรู้สาอะไร และแสงที่สาดใส่ดวงตาก็ไม่มีผลกับมัน

มินิมาเธอร์ยังสับด้อมมือสร้างคลื่นอากาศอันหนักหน่วงทำลายทุกสรรพสิ่งรอบด้าน นักรบนับร้อยนายต่างสิ้นชีพไปโดยไม่รู้ตัว ทำให้คนที่เหลือเริ่มทึ่งอาวูธในมือ วิ่งหนีกันอย่างโกลาหล

“ทุกคนจงฟังให้ดี พวกเรามีเกือบสามหมื่น รางวัลภารกิจคือลูกเต๋ามหัศจรรย์ ทำสิบลูก นี่เท่ากับว่ามีสิทธิ์สุ่มได้ตั้งแต่อวูธ ชุดรบชั้นสูง โซนโซน ตลอดจนรถถังชั้นโซน ถึงห้าสิบครั้ง จงสู้อย่าได้ถอย!!!” เสียงของบุรุษผู้หนึ่งที่อยู่ในห้องประชุมดังขึ้น

‘ลองสุ่มได้กระทั่งโซนโซนแบบนี้ ต่อให้ไม่ใช่เจ็ดเทพเนเจอร์ก็ต้องสงสัยเรื่องทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นผิดปกติบ้างละนะ’

ชายหนุ่มมองขบวนรบที่พยายามสร้างวงล้อมไม่ให้มินิมาเธอร์เข้าใกล้ฐานตั้งโซนโซนไวเกินไป แต่เท่าที่ดู กวาร์ถิงมิลโซลจะมาถึงคงมีคนตายมากกว่าห้าพันคน

‘เฮ้อ...ผู้ดูแลโลดโผนน่ามอรางวัลชุดใหญ่ให้เลย’

“ผมตั้งใจว่าจะให้รางวัลเยอะเพื่อเตือนสติว่านี่คือศัตรูอันตราย แต่ดันได้ผลตรงกันข้าม หึๆ” ถึงเวลาช่วงต้นจะฟังดูพลีใจ ทว่าเสียงหัวเราะกลับเต็มไปด้วยความสะใจ “มีหวังที่ RWO ปกติ ผมได้โดนกันด่าบานตะไทแน่ๆ เลย ฮ่าๆ”

‘เอ่อ...อันที่จริงไม่ใช่รางวัลเลยทุกคนจะหนีไวกว่านะครับ’

“แหม หากมีใครล้มมันได้ แต่ดันได้รางวัลนิดเดียว เขาก็ด่าผมอยู่ดีนั่นแหละ หึๆ”

‘แล้วสิบเทพศาสตร์จะพึงไหมถ้าปะทะกับมินิมาเธอร์’

หากเทพศาสตร์กำจัดมินิมาเธอร์ไหว ตัวระดับมาเธอร์ย่อมไม่ยากเกินแรง โดยเขาจะสวมเวฟลิงก์ทั้งสองแขน เพื่อใช้ดาบอัลติเมตสแลชผสานกับบารออฟสกาย จากนั้นตรงไปยังบริเวณประตูมิติ อาศัยความไวและสายตาของยูนิคอร์นเพื่อค้นหาประตู แล้วจับมิตินี้ทันที

“ในตอนนี้อยู่สิบเทพศาสตร์ทุกชิ้นก็เหมือนไข่ ชินเอาไปกระแทกเจ้ามินิมาเธอร์ที่มีค่าพลังแบล็กโกลด์เข้มจนถึงหนึ่งล้านห้าแสนหน่วย และผิวแกร่งเหมือนโคตรเพชร ถ้าเทพศาสตร์ไม่พังก็ให้มันรู้กันไป ฮ่าๆ”

‘เฮ้ย! มากกว่าหนึ่งล้านอีกเระ แบบนี้ก็อดเบลก็ยังไม่ตายนะสิ’

“อ๊ะ! ถึงเวลาไปส่งผู้เล่นชุดใหม่อีกแล้ว ลาก่อนนะ คุณเมธัส”

เขาลอบเหนี่ยวไกกับสัตว์อสูรที่ผู้ดูแลไลต์ออกแบบเอาไว้ ‘แบบนี้ก็ไร้ทางชนะแล้ว’

ลีนะ

ถึงจะคิดแบบนั้น ทว่าเขาก็ขอลองดูสักรอบก่อนจะตัดสินใจยอมแพ้
เมธัสกระโดดลงไปยังเบื้องล่าง แล้วสร้างมิดลันเพลิงแสงที่อัดพลังถึงเจ็ดแสนโลต์
วิ่งตรงไปหามินิมาเธอร์โดยเร็ว

มินิมาเธอร์ยังเดินต่อพร้อมสะบัดแขนไปมาอย่างเปลิดพลิน ชั่วอึดใจที่มันพาด
แขนมาทางเขา ชายหนุ่มก็รีบเอนร่างหลบหลีกคลี่ลื่นอากาศซึ่งตัดพื้นเป็นรอยแยก แล้ว
เคลื่อนเข้าใกล้มันเรื่อยๆ หากหลบพลาดสักครั้ง เขาได้กลายเป็นเศษเนื้อแบบคนอื่นๆ
แน่นอน

วูบ! เมื่ออยู่ในระยะประชิด เขาก็ใช้มิดลันเพลิงแทงเข้าตาของศัตรู ทว่ามิดกลับ
สลายทันทีที่กระทบถูก

“ก๊ช!!!” มินิมาเธอร์ร้องอย่างโกรธเกรี้ยว แล้วเริ่มเหวี่ยงสองแขนและหางมาทั้งสอง
เส้นอย่างฉับไว

เมธัสเอนร่างหลบหลีกมันไปมา แล้วลองต่อยับหน้าของมินิมาเธอร์ ถึงจะทำให้
มันหน้าหันได้ ทว่ามือขวาของเขาก็ถึงกับขาดัน ค่าความสมบูรณ์ของชุดเซเวนเอเลเมนต์
ลดถึง 5%

“ก๊ช!!!” มินิมาเธอร์ที่ท่าทางจะโกรธยิ่งขึ้นเหวี่ยงสองแขนลงมาอย่างฉับไว

เมธัสพุ่งไปเบื้องหน้า หันหลังปล่อยให้แผ่นหลังแนวขีดร่างมินิมาเธอร์ ก่อนจะจับ
ข้อมือทั้งสองข้างของศัตรู แล้วโค้งตัวพุ่มันลงพื้นสุดแรง

โครม!!! พื้นดินสั่นสะเทือน พร้อมเกิดฝุ่นดินกระจายไปทั่ว

“คุณโอติน หลบออกมาด่วน!!!” มิเรียวตะโกน

“ได้!” ชายหนุ่มรีบปล่อยสองมือแล้วกระโดดถอยหลัง

“ก๊ช!!!” พรึบตานั้นมินิมาเธอร์ก็เอื้อมสองมือมาหาเขา

เมธัสรีบยกสองแขนไปเบื้องบน ปล่อยเกลียวพายุพุ่งตบขึ้นสู่ท้องฟ้า ซึ่งบัดนี้มี
มิสไซล์ลึบสองลูกพุ่งสวนลงไปหามินิมาเธอร์ที่ยังนอนอยู่บนพื้น

ตูม!!! เปรี๊ยะ!!! แรงระเบิดทำให้ชายหนุ่มลอยไปด้วย ความเจ็บแปลบจากช่วง
หน้าท้องบอกว่าเขาคงใกล้ตายเสียแล้ว

ตูบ!! เขากระเด็นเข้าไปในซากอาคารหลังหนึ่ง รอบด้านเต็มไปด้วยศพของเหล่า
นักรบ และมีบางคนที่ไม่ไกลตาย พอมองหน้าท้องตัวเอง จึงเห็นรอยแผลที่ลึกเข้าไปถึง
กระดูก

‘บัดนี้! ตอนนี้เป็นเวลาสำคัญแท้ๆ ผมจะมาตายง่ายๆ แบบนี้ได้ยิ่งงั้น’

ถึงจิตใจจะเข้มแข็ง ทว่าบาดแผลกลับมีเลือดไหลนองพื้นมีขาดสาย ช่วงเวลาลงมือเริ่มไร้ความรู้สึก

‘มาได้แค่นี้สินะ’ ชายหนุ่มหลับตา ฟังเสียงร้องบัญชาการการต่อสู้ของคนจำนวนหนึ่ง ทำให้รู้ว่าศัตรูยังไม่สิ้น ถ้าเป็นตอนนี้การโจมตีลำดับต่อไปย่อมเป็นก็อตเบล ผ่านไปครู่หนึ่ง เขาก็ได้ยินเสียงร้องตะโกนให้ระดมยิงต่อ และเริ่มลื่นสติ

เวบ! ทันใดนั้นเอง โยโหมอั่งดงามก็รัดพันร่างเมธัส ก่อนจะยัดออกไปดูดกลืนร่างที่อยู่ใกล้จำนวนหนึ่ง แล้วดึงกลับเข้ามาผสมผสานให้เป็นหนึ่งเดียว โดยบางร่างมีกระเป๋าคาดเอวที่น่าจะบรรจุสิ่งของเอาไว้ด้วย

จอเวทหลักปรากฏขึ้นเพื่อแสดงค่าพลังร่างกาย ปัจจุบันพลังโลต์ของเขาเพิ่มเป็นสองล้านสองแสน แถมยังมีวงเวทหลายวงติดอยู่ในร่างใหม่ แต่ระบุว่าเป็นวงเวทที่ใช้พลังโลต์เท่านั้น

‘ประตุมิติ ยุคมหาจอมเวท...อ้อ! แร่พวกนั้นคือ ตรามหาเวทยุคแรกๆ ส่วนที่ใช้พลังโลต์ เพราะถูกสร้างให้เหมาะกับคนในมิตินี้ มีนวลละ ทำให้ถึงรู้สึกคุ้นเคยนิดๆ เวลาใช้มัน’

ชายหนุ่มมองแสงสว่างสิบสองดวงที่ลอยอยู่รอบวงเวทบูชาอยู่ จึงรู้ว่าเมื่อครู่มีคนที่ยังไม่ตายสามคน แต่คงแก้ไขอะไรไม่ได้ นอกจากรีบเลือกวิญญาณหนึ่งดวงเข้าไปใจกลางวงเวท

วูบ! ร่างใหม่เริ่มทดลองจนหลอมรวมกับร่างกาย ทำให้สัมผัสได้ถึงพลังที่เล่นไปทั่วสรรพางค์อีกชั้นหนึ่ง

‘ครั้งนี้หลอมรวมชุดเซเวนเอเลเมนต์ด้วย ทำให้ร่างใหม่แข็งแกร่งกว่าร่างเก่าอีกหน่อยสินะ’

เขาสำรวจตนเอง พบว่ารอยสักวาโซลไนต์และพวกเศษหินมูนโลต์ที่หน้าอกลั่นหายไปจนหมดสิ้น

“โอโธ! เจ้าอยู่ไหนนะโอโธ!” เสียงหวังโยของวิคตอเรียดังขึ้น

เมธัสมองรอบด้าน เห็นเศษผ้าผืนหนึ่งจึงนำมันมาปิดช่วงใต้เอวลงไป ก่อนจะเดินไปหาต้นเสียง จึงพบสาวผมเงินนั่งถูกเข่าอยู่กับพื้นน้ำตาไหลพราก พอสังเกตเห็นเลยรู้ว่าเส้นโลต์ลึพลิงก็เชื่อมระหว่างเขากับเธออันตรายเกินไป

‘อ้อ! เมื่อที่ผมดันตาย เจ้าเส้นด้ายแสงเลยหายไปด้วยสินะ’

เขาอดสงสัยหาญถามมิได้ จึงสาวเท้าไปอยู่เบื้องหน้า แล้วลูบศีรษะเธอ “วิตตอเรีย ผมยังไม่ตาย”

สาวผมเงินงายหน้ามองด้วยสายตาทะลึง ก่อนจะกระโจนเข้ามากอดอย่างแรง จนล้มลงนอนกับพื้น

“บ้า! บ้าที่สุดเลย! ฮือๆ” วิตตอเรียซบใบหน้าลงบนไหล่ซ้าย “ทำไมไม่ตอบแต่แรก แล้วถ้ายังไม่ตาย ทำไมเส้นไธต์ลิฟลิ่งก็ถึงหายไป หรือว่าเจ้าคิดวิธีแก้สิ่งชั่วใหม่ได้ หือ!”

“เอ่อ...ผมไม่รู้ รู้เพียงว่าชุดเซเวนเอเลเมนต์พังถาวรแล้ว” เขาใช้สองมือจับใบหน้าของหญิงสาวมาจ้องตาแล้วยิ้ม “มาเชื่อมไธต์ลิฟลิ่งกันเถอะ”

“ได้สิ แต่คราวหน้าอย่าตัดมันเล่นอีกนะ ข้าตกใจจนเกือบจะหัวใจวายเลย” สาวผมเงินจูบเขาพร้อมหลับตา ปลอ่ยให้เวลาช่วยทำให้ไธต์ลิฟลิ่งก็กลับมาอีกครั้ง จากนั้นเธอก็ผละออกไปนั่งด้านข้างพร้อมมีแก้มสีแดงระเรื่อ ส่วนทางทั้งเก้าสายเบาๆ “โอติน เจ้าไปสวมชุดรบก่อนเถอะ ส่วนข้าจะไปหาพวกนาตาซา”

“อืม” เขาลุกขึ้นมองสาวผมเงินวิ่งจากไป ส่วนตนรีบกลับไปยังบ้านพัก และเจอพวกมายูที่คอยเฝ้าสิ่งของสำคัญอยู่ จึงรีบเลือกชุดรบรุ่นอหังการ เพื่อหลบหลีกในระยะประชิดได้ตลอดเวลา พร้อมหยิบดาบกลมปลูฟี่เล่มหนึ่ง เตรียมตัวเล่นละครชุดใหญ่ ‘เฮ้อ...หวังว่าการฟื้นฟูชีพเมื่อครู่จะไม่มีใครมองเห็นนะ’

ชายหนุ่มไยยืนอยู่ตรงหน้าต่าง แล้วทดลองใช้งานซัพพอร์ตเตอร์ ทำให้แสงทรงกลมหกกลูกลอยออกมาจากร่าง และเพียงแค่คิดจะเชื่อมต่อ ก็บังเกิดเส้นด้ายแสงเชื่อมกับร่างเขา

“โอ้! ก่อนจะโดนเอาไปหลอมรวมกับโครงสร้างอื่นๆ จจริงๆ แล้วมันใช้งานง่ายแบบนี้สินะ”

เมธัสลองบังคับให้มันชนสิ่งของ ทว่ามันกลับทะลุผ่าน บ่งบอกว่าคุณสมบัติบางอย่างแปรเปลี่ยน ทว่าเรื่องการแบกรับน้ำหนักและความเร็วในการเคลื่อนที่กลับไม่เปลี่ยนแปลง

เมื่อลอยตัวขึ้นสูง เมธัสก็เห็นมินิมาเธอร์เดินตรงไปยังฐานตั้งชั้นไนน์ ซึ่งพวกนักรบที่พยายามเข้าไปด้านทานล้วนสิ้นชีพ เขาจึงพุ่งร่างลงไปหาศัตรู สองมือกุมด้ามดาบกลมปลูฟี่ที่ปลอ่ยใบดาบแสง ใช้ความสามารถไฟเออร์ที่บัดนี้อัดพลังได้ถึงหนึ่งล้านไธต์ครอบใบดาบแสงเอาไว้

“นาตาซา!!!” เขาตะโกนสุดเสียง

“คะ!!!” สาวผมม่วงขวานรับ

ขณะที่เมธัสอยู่ห่างจากมินิมาเธอร์สามสิบเมตร แบล็กโกสต์ตอนนี้ก็เงยหน้ามามอง พร้อมสับดสองมือ ก่อเกิดคลื่นสุญญากาศพุ่งเข้ามา เขาจึงรีบใช้งานท่อแดงจากตัวชุดรบ เพื่อหลบหลีกซิกแซ็ก พอถึงระยะแปดเมตร ก็แทงดาบกลมปฐพีในมือขวาใส่ปากของศัตรูทันที ทำให้มันยืนแข็งทื่อ

ฮา! เพียงชั่ววินาทีที่ไปดาบกำลังหายไป เขาก็สร้างใบดาบเพลิงแสงอีกเล่มยัดปากของมินิมาเธอร์ซึ่งสิ้นพระริกและมีควันลอยพุ่งออกมาจากปาก ก่อนจะเอื้อมสองมือไปดันใบดาบ

“ตอนนี้แหละยิงเลย!!!” เขาตะโกนสุดเสียง

ฟ้าว! เมื่อแครีเขี่ยอุ๊มนาดาชะวินมาด้านหลัง ชายหนุ่มก็ทิ้งดาบเอาไว้ในปากของมินิมาเธอร์

“พันนิชเมนต์ออฟก๊อด!!!” ลื่นเสียงตะโกน ปากกระบอกปืนแสงก็ปล่อยลำแสงที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางเล็กเท่ากำปั้นให้พุ่งเข้าไปในปากของมินิมาเธอร์

เวบ! บัดนี้เริ่มมีแสงสว่างพุ่งออกมาจากเบ้าตา รูหู และรูจมูกของมินิมาเธอร์ อีกทั้งยังเกิดละอองดำจำนวนมากที่ค่อยๆ แตกสลาย พอแสงจากปากกระบอกปืนก็อดเบลหายไป ร่างแบล็กโกสต์ตอนนี้ก็ล้มลงไปในนอนกระแทกพื้นดังตึง

“เฮ้อ...เสร็จลัทธิ”

ชายหนุ่มนั่งลงบนพื้น จับจ้องศพของมินิมาเธอร์ด้วยความกังวลใจ ก่อนจะถูกโอบกอดจากด้านหลัง กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกไม้ย้อมต้องเป็นพลอร่าที่พาดค้างลงบนไหล่ขวา

“วันหลังอย่าเสี่ยงแบบนี้อีกนะคะ” สาวผมเขียวเอ่ยเสียงห่วงใยปานจะร้องไห้

“อืม” เขาตอบรับเบาๆ ก่อนจะมองท้องฟ้ายามเช้าที่แสนสวยงาม

“เย้!!! ภารโรงจากภารกิจล้มมินิมาเธอร์ได้แล้ว” เสียงยินดีดังกระหึ่มจากทั่วสารทิศ

“อย่ามัวแต่ดีใจ ใครที่มีแรงรีบไปยื่นผ้าระวางรอบเมืองเดี๋ยวนี้ ก่อนที่พวกแบล็กโกสต์จะกลับมาอีกรอบ” เสียงครีดยของคนระดับแกนนำ

มิเรียเดินมาหยุดอยู่เบื้องหน้า พลิกร่างมินิมาเธอร์ให้นอนหงาย จากนั้นจึงล้วงหินมูนไลต์ก้อนงามที่มีเส้นแสงสีทองเยอะมากเป็นพิเศษ และมีคริสตัลสีดำก้อนเท่าเม็ดถั่วที่น่าจะเป็นดาร์กคริสตัล

“นี่ละ หินมูนโลต์” คุณหนูผมทองยื่นมันมาให้เขา ทว่าเธอไม่ส่งดาร์คริสตัลให้ “ส่วนสิ่งนี้ ขอนำไปอ่านข้อมูลสักวันก่อนนะคะ”

นาตาชาที่เดินมาคุกเข่าอยู่ด้านข้างผงกัศริระ เมธัสจึงรับหินมูนโลต์มาเก็บใส่ กระเป๋าคาดเอว

“ยังไงผมก็คงอยู่ช่วยปกป้องเมืองแบล็กทาวน์อีกสักสองวัน” เขาส่งยิ้มให้เมีย “ไว้ถึงตอนนั้นค่อยมอบให้ผมก็แล้วกัน”

“ขอบคุณมากค่ะ” มิเรียมมีสีหน้าดีใจ ก่อนจะเดินกลับไปยังตึกบัญชาการ

เมธัสลุกขึ้นพร้อมชักชวนพวกวิคตอเรียกลับไปนอนพักผ่อน ส่วนตัวเองเปลี่ยนไปสวมรารออฟสกาย แล้วออกไปฝึกใช้เทพศาสตราชั้นนี้กับพลังใหม่ที่อยูภายในร่าง

สามวันผ่านไปไวเหมือนโกหก

ชายหนุ่มกับพลอร่านั่งอยู่บนหลังคารถที่ขับตามหลังรถบัสของเจ็ดเทพพเนจร มาหลายชั่วโมงแล้ว ส่วนเรื่องกลับวาชิลเพื่อพาพวกวิคตอเรียไปอยู่ในสถานที่ปลอดภัย ต้องล้มพับไป เพราะสี่เทพธิดายกมือโหวตไม่เห็นด้วย เมธัสจึงต้องพาพวกเธอไปยังยูซอน ดีที่เจ็ดเทพพเนจรไม่ใส่ใจกับจำนวนแขกที่เพิ่มขึ้น เลยไม่มีปัญหาใดๆ อย่างที่เคยกลัว ส่วนปัญหาเดียวที่ทำให้เหนื่อยคือ การฝึกภาษายูซอนให้คล่องที่พูด

หลังจากเดินทางมาสิบวัน พวกเขาก็มาถึงสุดขอบแผ่นดินทิศตะวันตก พอลอง ใช้เมโลดินารีสว่างแสงสว่างโดยรอบ จึงเห็นน้ำทะเลสีดำที่บัดนี้มีแบล็กโกสต์รูปร่างคล้าย ปลาผีขาวเดินเล่นอยู่

“อย่าเปิดแสงสว่างมากนัก มันจะล่อพวกแบล็กโกสต์เข้ามา” หัวหน้ากลุ่มที่เดินนำ อย่างเงิบงันเอ่ยในที่สุด

เมธัสตามหลังอีกฝ่ายพยายามมองรอบด้าน แต่ก็มิพบเห็นเรือหรือเรือดำน้ำ จอดไว้ที่ท่าเรือ ทันใดนั้นเจ็ดเทพพเนจรก็หยุดอยู่หน้าถ้ำเล็กๆ ที่เข้าออกได้ครั้งละสองถึง สามคน พอเดินเข้าไปสักห้าเมตรก็ถึงปลายถ้ำ โดยสิ่งที่สะดุดตาคือ ฝาโลหะที่วางอยู่บน พื้นดิน

“ที่นี่คือที่ฝึกวิชาของกลุ่มเจ็ดเทพพเนจร” เสียงหนักแน่นของหัวหน้ากลุ่ม “ด้านล่างฟาทอนนั้นมีอุโมงค์ลงไปยังเมืองใต้ดิน”

“ที่นี่มีเมืองแร้โลต์นี้สดด้วยหรือ” ชายหนุ่มมองด้วยความแปลกใจ เพราะไม่เห็น แสงสีทองของแกรนด์โลต์จากโลต์โกด์สักนิดเดียว มีเพียงจุดสีขาวของผู้คนที่น่าจะมากกว่า

หนึ่งพันคน

“ไม่มี ผู้ฝึกวิชาสลัดหมอกจะต้องอยู่กับหมอกดำ” เสียงจริงจังของหัวหน้ากลุ่มที่เริ่มเล่าว่า

วิชาสลัดหมอกนั้นเริ่มต้นจากการดูดซับหมอกดำจนผิวกายมีเส้นเลือดสีดำขึ้นแบบผู้ติดโรคมาร์กโซล แล้วไปอยู่ในรัศมีแสงของบีมทอร์ซ หากสามารถอดชีวิตจนขับพิษหมอกดำได้ครบสิบสองครั้ง ส่วนใหญ่จะบรรลुวิชาสลัดหมอกขั้นแรก ทำให้มีอัตราการฟื้นฟูพลังโลต์ 1% ภายในสิบถึงสามสิบวินาที

จากนั้นผู้ผ่านขั้นแรกจะถูกส่งเข้าไปอยู่หนึ่งในเจ็ดกลุ่ม แต่ละกลุ่มจะอยู่ในอุโมงค์ของกลุ่มตนซึ่งคล้ายหมู่บ้านใต้ดิน ที่นั้นจะสอนให้ใช้อาวุธเฉพาะกลุ่ม เช่น กลุ่มใช้ดาบใหญ่ กลุ่มใช้หอกยาว หลังจากฝึกฝนไปสักหนึ่งเดือนจะถึงเวลาให้ดัสต์บอลหนึ่งตัวมากลืนกิน หากถูกดัสต์บอลกลืนกินยอมสอตก แต่ถ้าดัสต์บอลสลายจะถือว่าบรรลุขั้นที่สอง

ผู้บรรลุขั้นที่สองจะมีร่างกายที่สามารถยกของหนักหนึ่งร้อยกิโลกรัมได้สบายๆ และมีอัตราฟื้นฟูพลังโลต์ 1% ภายในหนึ่งถึงสามวินาที แต่ถ้าอยากบรรลุอีกขั้นจะต้องทนการดูดกลืนจากดัสต์บอลทีละสิบตัว หากผ่านได้จะบรรลุพลังอีกขั้นทันที

ผู้บรรลุขั้นที่สามจะสามารถยกของหนักได้ถึงหนึ่งร้อยห้าสิบกิโลกรัม จากนั้นต้องโค่นอาจารย์ผู้ฝึกสอนให้จงได้ จึงจะกลายเป็นอาจารย์ผู้ฝึกสอนคนต่อไป ส่วนอดีตอาจารย์จะถูกส่งไปรวมกลุ่มกับอาจารย์ที่พ่ายแพ้จากหกอูโมงค์เพื่อรอรับตำแหน่งเจ็ดเทพเนจร แต่จะต้องมีเจ็ดเทพเนจรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งถูกฆ่าหรือหายสาบสูญในหน้าที่ มิเช่นนั้นจะได้ทำเพียงหน้าที่ตรวจตราหรือดูแลพื้นที่บริเวณนี้

ส่วนวิธีบรรลุขั้นที่สี่จะต้องทนการดูดกลืนของพวกเบบี๋ได้ทีเดียวสิบตัว หากสำเร็จจะมีพลังพอยกของหนักสองร้อยกิโลกรัมได้สบายๆ ส่วนการจะบรรลุขั้นที่ห้าขึ้นไปต้องใช้วิธีกินหินมูนโลต์หนึ่งก้อนต่อหนึ่งขั้น หากสามารถขับพิษที่เกิดขึ้นได้เมื่อไหร่ นอกจากจะทำให้มีพลังโลต์เพิ่มขึ้นแล้ว ร่างกายยังแข็งแกร่งขึ้นไปเรื่อยๆ

“เอ่อ...แต่ที่ผมเคยเจอ พวกคุณกำลัง...” เมธัสเล่าเรื่องที่ตนพบจากเจ็ดเทพเนจรกลุ่มแรกสุด

“นั่นคือวิธีลัด หากรอดจากการติดโรคมาร์กโซลโดยตรงมาได้ จะถือว่าบรรลุขั้นแรกทันที” หัวหน้ากลุ่มตอบอย่างเฉื่อยชา ก่อนจะหันมาทางพวกเมธัส “เจ้าอย่าเข้าใจผิดว่าพวกเราโหดร้าย เพราะแท้จริงแล้วปัญหาทั้งหมดเกิดจากคนในทวีปเนออิซ คนของเนออิซย่อมต้องแก้ปัญหานี้ด้วยตนเอง”

สมาชิกรู้ชายคนหนึ่งหันมา “แล้วอย่าเข้าใจผิดว่าพวกเราบีบบังคับเจ็ดเทพพเนจรของแผ่นดินนี้ให้ทำเรื่องพรรคนั้นละ เพราะทั้งหมดล้วนเป็นการตัดสินใจของเจ้าตัว อีกทั้งส่วนใหญ่เป็นทาสที่ถูกเจ็ดเทพพเนจรแต่ละกลุ่มได้มาจากการแลกเปลี่ยน”

“และคงเพราะมีจุดเริ่มต้นแบบนั้น เลยส่งผลให้ผู้บรรลุนิชาสัจธรรมของแต่ละคนเข้มแข็งและเด็ดเดี่ยวพอจะสืบสานวิชาสัจธรรมต่อไป” เสียงเฉยชาของหัวหน้ากลุ่ม

เมธัสเข้าใจโดยพลันว่า คนเหล่านี้ตั้งใจให้ผู้ที่เคยเป็นทาสได้รับวิชาสัจธรรมที่ทำให้กลายเป็นเจ็ดเทพพเนจร

ลองเป็นผู้เคยใช้ชีวิตยากลำบากและถูกขายทิ้ง ต่อมายังต้องทรมาณกับการฝึกวิชาสัจธรรม หากผ่านพ้นความทุกข์ทั้งหมดนี้ไปได้ ย่อมมีน้อยคนที่สามารถคงความเมตตาเอาไว้ในจิตใจ ส่วนใหญ่คงมีพันคิดอยากล้างแค้นคนที่ขายตนเอง หรือทำให้อื่นทุกข์ทรมาณเช่นเดียวกับตน

การให้อติตอาจารย์ฝึกสอนที่พ่ายแพ้เป็นเจ็ดเทพพเนจร ก็บอกโดยนัยแล้วว่า ต้องการให้อาจารย์คนใหม่เก่งกว่าอาจารย์คนเดิม ทำให้ผู้ฝึกวิชายืนนั้นๆ พัฒนาขึ้นไปอีกชั้น ส่วนที่แบ่งกลุ่มตั้งแต่ต้น ล้วนทำเพื่อมิให้เกิดความผูกพัน เมื่อใครฝึกวิชาพลาดจะได้ถูกฆ่าทันที พอถึงเวลาค่อยกลับมารับสมัครใหม่ไปแทนคนที่ขาด

“เอาละ ถึงเวลาไปยังยูซอนแล้ว”

เจ็ดเทพพเนจรนำทางพวกเขาไปยังมุมหนึ่งของหน้าผา ที่นั่นมีฝาท่อขนาดใหญ่ปิดเอาไว้

“ก่อนจะเกิดวิกฤตหมอกดำกลืนโลก ได้มีโครงการสร้างทางรถไฟสายพิเศษที่จะเชื่อมระหว่างทวีปเอเชียกับยูซอน” เจ็ดเทพพเนจรช่วยกันดันฝาท่อขึ้น เผยให้เห็นคนสวมผ้าคลุมดำเจ็ดคนนั่งอยู่ตามขั้นบันได “ข้าพาเขามาแล้ว”

“ลงมาสิ” คนสวมผ้าคลุมดำเจ็ดคนด้านล่างช่วยกันดันฝาท่อขึ้น “เตรียมรถเอาไว้แล้ว”

พวกเมธัสรีบลงไปก่อนที่เจ็ดเทพพเนจรซึ่งนำทางจะตามมา แล้วเดินนำพวกเขาลงบันไดโดยเร็วจากใดๆ จนเจอลิฟต์ขนาดใหญ่ที่พาลงไปลึกเกือบหนึ่งร้อยเมตร

เพียงลงมาถึงชั้นล่างสุด ก็เห็นห้องโถงขนาดใหญ่ที่มีคนสวมผ้าคลุมดำอีกสองกลุ่มนั่งอยู่สองฟากข้างของอุโมงค์กว้างเกือบสิบเมตร หน้าทางเข้ามีรถบัสจอดอยู่หนึ่งคัน

“เชิญขึ้นนั่งได้ แต่อย่าทำเสียงดัง มันจะล่อพวกแบล็กโกสต์ในทะเลมาชนอุโมงค์” หัวหน้ากลุ่มแรกนำทางต่อกลางพูดเสียงแผ่ว “จากนี้จะกลับก็ได้นะ เพราะใช้เวลานาน

พอดู”

เมธัสตามเจ็ดเทพเนรไปเสียบายๆ ขึ้นรถบัสซึ่งมีที่นั่งกว้างขวางให้พวกเขานั่งกันสบายๆ เขาที่นั่งอยู่ท้ายรถจึงหันตาทักเพื่อน ปลอ่ยให้เวลาผ่านไปอย่างช้าๆ จนกระทั่งมาถึงปลายทางซึ่งมีสภาพไม่แตกต่างกันมากนัก

เมื่อลงจากรถแล้วเดินขึ้นไปถึงด้านบน พวกเขาก็พบเรื่องน่าอัศจรรย์ที่แม้แต่พวกวิคตอเรียยังเผลอูทาน

พื้นดินข้างล่างเต็มไปด้วยหญ้าเขียวขจีและต้นไม้สูง ท้องฟ้าไร้ซึ่งหมอกดำ อีกทั้งมีชั้นไอน์สดแสงสว่างไปทั่ว ทางไปสักหนึ่งร้อยเมตรมีสนามบินและเครื่องบินจอดอยู่สามลำ รอบเครื่องบินมีกลุ่มคนสวมชุดเกราะสูทสีขาวคล้ายกำลังตรวจสภาพของเครื่องบินอยู่ พอไล่สายตาไปสุดขอบฟ้าก็เห็นกำแพงสีดำขนาดใหญ่

“นี่คือเกรทวอลล์ที่สร้างขึ้นเพื่อป้องกันมิให้หมอกดำและแบล็กโกสต์เข้ามา ส่วนด้านบนมีพี่น้องของพวกเราเฝ้ายามตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ดังนั้นนี่คือที่ที่ปลอดภัยที่สุดในโลก” เสียงภาคภูมิใจของหัวหน้ากลุ่ม “รีบขึ้นเครื่องบินเถอะ ท่านจักรพรรดิกำลังรอเจ้าอยู่”

“อืม...” เมธัสฟังกับสิ่งที่ชาวูซอนสร้างขึ้น “เกรทวอลล์นี้สร้างปิดล้อมทั้งเกาะูซอนเลยรี”

“ใช่ เสียเวลานานเกือบร้อยปี แต่มันก็ช่วยให้เด็กๆ ที่เกิดมาได้อยู่อย่างไม่ต้องหวาดกลัว” เสียงยินดีของหัวหน้ากลุ่มที่หันหน้ามา “เจ้าหนูเอ๋ย หากเจ้าฝึกวิชาสัดหมอกสำเร็จถึงขั้นที่สิบ เจ้าจะรู้ว่าอายุขัยไม่ใช่สิ่งที่รบกวนจิตใจของพวกเรา”

“เอ่!!!” เมธัสนึกงง

หัวหน้ากลุ่มเล่าว่า ผู้ฝึกวิชาสัดหมอกบรรลุถึงขั้นที่สิบ นอกจากจะเริ่มมองเห็นในหมอกดำแล้ว ความชรายังไม่มาเยือน ไม่หลงเหลือความหิวกระหาย ทว่าสิ่งที่ต้องต่อสู้ด้วยคือ ความมืดที่จะกลืนกินจิตใจ ทำให้เสียสติจนกลายเป็นแบล็กโกสต์ ฉะนั้นบุคคลที่สามารถผ่านด่านถึงขั้นที่สิบสองได้จึงแทบจะถูกเรียกว่า ยอดคน ทว่าสิ่งที่ต้องสูญเสียไปคือ ประสาทสัมผัสของมนุษย์ จึงเรียกได้ว่าผู้ฝึกวิชานี้จะกลายเป็นคนตายทั้งเป็น

แม้จะมีชาวูซอนจำนวนหนึ่งยอมฝึกวิชานี้ แต่มีเพียงหนึ่งในแสนคนเท่านั้นที่จบบรรลุถึงขั้นที่สิบสอง และนอกจากผู้คิดค้นวิชานี้สองท่านแล้ว ก็ไม่มีใครสามารถผ่านด่านที่สิบสามจนได้รับร่างกายซึ่งแข็งแกร่งเหนือกว่าไททัน

“หา! มีขั้นที่สิบสามด้วยรี”

ถึงจะอยากสนทนาต่อ ทว่ามีรถบัสคันหนึ่งแล่นเข้ามาใกล้เสียก่อน ผู้ขับเป็นบุรุษ

หนุ่มชายชอนที่สวมชุดรบสีขาว เมธัสค้อมศีรษะให้หัวหน้ากลุ่ม

“ขอบคุณสำหรับการนำทาง”

“ข้าหวังว่าเจ้าจะช่วยไขปริศนาที่ค้างคาใจของเราโดยตลอดได้” ลี้นวจาชวน
ฉงน เจ็ดเทพผนจกรกลุ่มนี้ก็ลงไปใต้ผาพอ ก่อนจะปิดม่านอย่างเงียบงัน

“แขกผู้มีเกียรติทั้งหลาย เชิญขึ้นรถเถาะ เครื่องบินพร้อมออกแล้วครับ” ผู้ขับรถ
เอ่ยอย่างสุภาพ

เมธัสหันไปชักชวนให้พวกวิคตอเรียและมายูขึ้นรถ หลังจากขึ้นเครื่องบินกันแล้ว
สี่เทพธิดาก็ยิ้มแฉ่งปริศนาได้เห็นทัศนียภาพอันงดงาม และหมู่บ้านน้อยใหญ่ซึ่งไม่ต้องมี
กำแพงโลดโผนล้อมรอบ

ชายชอนล้วนใช้ชีวิตอย่างปกติสุข มีทั้งชาวสวนชาวไร่ทำนาข้าว มีเด็กเล็กๆ วิ่ง
ไล่จับตามท้องทุ่ง มีเหล่าสัตว์เลี้ยงอย่างเบ็ด โกว่ เพาะ และวัวให้เห็นอยู่รอบด้าน ตาม
ตัวเมืองก็มีชายหนุ่มหญิงสาวเดินเคียงคู่กันแบบคนรัก คนชราบางคนก็จูงสุนัขเดินเล่น

“สักวันพวกเราจะได้ใช้ชีวิตแบบนี้ ไซ้มี้อดิน” พลอร่ากล่าวเสียงลั่น บัดนี้เธอมี
น้ำตาไหลออกมามิขาดสายเช่นเดียวกับสามเทพธิดาที่เหลือ

“แน่นอน” เขาอุบศีรษะพวกเธอเบาๆ แล้วเอนหลังพิงเบาะเพื่อหลับอีกสักงีบ ก่อน
จะต้องเผชิญหน้ากับผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดของยูซอน

ณ ห้องรับรองในวังจักรพรรดิ

ชายหนุ่มนั่งดื่มชาที่สาวใช้ในชุดกิโมโนนำมาเสิร์ฟเมื่อสัปดาห์ก่อน ส่วนพวก
วิคตอเรียถูกพาไปรออีกห้องหนึ่งซึ่งมีอาหารรับรองมากมาย ตอนแรกพวกเธออยากมากับ
เขา ทว่าเขายากสนทนากับจักรพรรดิของยูซอนอย่างเปิดอก เลยขอให้พวกเธอแยกไป
พัก

เพดานไม้ในห้องนี้มีโคมไฟขนาดเล็กเปล่งแสงสลัว บานประตูเลื่อนด้านขวามี
ภาพวาดลวดลายพิศมัยในงูไพรและมังกรทองเมฆอันงดงาม พื้นปูด้วยเสื่อทาทามิ ผืน
ผืนตรงข้ามแขวนภาพวาดและวางแจกันประดับ หน้าต่างด้านซ้ายซึ่งเปิดทิ้งไว้เผยให้เห็น
สวนดอกไม้ที่เบ่งบาน สายลมอบอุ่นได้พัดให้กลิ่นหอมของดอกไม้โชยเข้ามาทำให้จิตใจ
ผ่อนคลาย

แอ็ด! ประตูถูกเลื่อนออก เผยให้เห็นบุรุษหนุ่มหน้าตาซื่อสัตย์ ผมด้ายาวประปราย
ดูสง่าผ่าเผย และสวมชุดกิโมโนสีเดียวมีลวดลายงดงาม ส่วนด้านหลังมีบุรุษและสตรีสวม

ผ้าคลุมดำเจ็ดคนที่แผ่รัศมีกรบขึ้นแนวหน้ายืนอยู่

เมธัสรีบลุกขึ้นโค้งศีรษะทักทาย แล้วเอ่ยด้วยภาษาเยอรมัน “ยินดีที่ได้พบท่าน จักรพรรดิแห่งเยอรมัน”

จักรพรรดิหนุ่มยิ้มรับพลางเดินมาลงบนเบาะด้านตรงข้าม เขาจึงนั่งตามทันคว้น ทว่าการสนทนากลับยังไม่เริ่มต้น พวกเขาทำเพียงสบตาอยู่พักใหญ่ โดยมีคนในผ้าคลุมดำทั้งเจ็ดส่งสายตาทิ่มแทงมา รวากับว่าจะฆ่าจะแกงกันได้ทุกวินาที

“ท่านโอดินนับว่ามีคุณสมบัติอย่างที่ดี” เสียงทุ้มต่ำเปี่ยมบารมีของจักรพรรดิ

“เอ่อ...มีทราบที่ท่านหมายความว่าอะไร”

“แม้อยู่ในสถานที่ไม่คุ้นเคย แม้ไม่มีใครอยู่ใกล้ชิด แลผมยังอยู่ในวงล้อมของเจ็ดเซียนแบล็กโลด ท่านกลับยังสงบนิ่งดูขุนเขา” จักรพรรดิอมยิ้มพลางมองผู้สวมผ้าคลุมทั้งเจ็ด “เจ็ดเซียนแบล็กโลดคิดเห็นเช่นไร”

“ผ่าน เหยื่อท่านจักรพรรดิบอกเล่าสิ่งที่พวกเราจะทำได้เลยขอรับ” เสียงเข้มจากบุรุษสวมผ้าคลุมดำที่อยู่ตรงกึ่งกลาง

“เมื่อห้าร้อยกว่าปีก่อน ชาวเราได้คิดค้นวิชาสายไหมที่ทำให้สามารถต่อสู้กับแบล็ก-โกสต์ได้สำเร็จ” จักรพรรดิเล่าเรื่องในอดีตด้วยสีหน้าหวานรำลึก “จากนั้นจึงเริ่มต้นแผนการบุกทวีปเอเชียเพื่อแก้ปัญหาและค้นหาความจริง โดยใช้ทางรถไฟข้ามทวีปที่ตอนนั้นยังสร้างไม่เสร็จ”

“ได้ประมือกับมาเธอร์หรือไม่” เมธัสสนใจข้อมูลนี้เป็นพิเศษ

“ไม่” จักรพรรดิมีสีหน้าเศร้า “ครั้งแรกได้ส่งสุดยอดฝีมือเท่าที่มีไปยังจุดที่บรรพบุรุษบันทึกเอาไว้ แต่ผลกลับกลายเป็นว่าผู้ฝึกวิชาสลัดหมอกยิ่งขึ้นสูงเท่าใด พอเข้าไปในเขตอันตรายจะยิ่งสูญเสียการควบคุมจิตตนเองเร็วเท่านั้น แล้วท้ายที่สุดก็ต้องกลายเป็นแบล็กโกสต์ ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของมาเธอร์”

“ดูด้วยตาตัวเองจะเข้าใจง่ายกว่า” บุรุษสวมผ้าคลุมดำที่อยู่ตรงกึ่งกลางเอ่ยเสียงเฉยชา แล้วถอดหมวกกากับผ้าคลุม เผยให้เห็นผิวหนังที่ดูคล้ายแบล็กโกสต์ระดับไททัน

“ทั้งเจ็ดท่านนี่คือเจ็ดเซียนแบล็กโลด หรือกล่าวให้ถูกต้องคือ เป็นผู้แข็งแกร่งที่สุดในบรรดาผู้สำเร็จวิชาสลัดหมอกขั้นที่สิบสอง” เสียงขึ้นชมของจักรพรรดิ “ผู้สำเร็จขั้นนี้จะสามารถเปลี่ยนหมอกดำเป็นอาวุธได้ ส่วนพลังโลดจะกลายเป็นสีดำ พวกเราจึงเรียกว่าพลังแบล็กโลด”

“แปลว่าถ้าสำเร็จพลังขั้นนี้ ก็มีต่างกับไททันแล้วนี่เอง” เมธัสลอบทักกับผลลัพธ์

พิสดาร “แล้วขั้นที่สิบสามล่ะ”

“ขั้นที่สิบสามคือการเข้าไปตั้งสมาธิอยู่ในร่างไททัน แล้วดูดกลืนร่างมันมาเป็นของตนเอง ผู้สำเร็จขั้นนี้จะมีพลังเหนือกว่าไททันทั่วไปสามเท่า” จักรพรรดิมีสีหน้าเศร้า “ผู้ทำได้ทั้งสองท่านล้วนตกอยู่ในอำนาจสะกดของมาเธอร์ไปแล้ว”

บรรยากาศภายในห้องพลันหนักอึ้ง เพราะนี่เท่ากับการเข้าไปเสริมกำลังให้ศัตรูชุดๆ หนึ่งที่ไททันเยอะขึ้นแถวเขตอันตราย อาจเป็นเพราะทางยูซอนด้วยนั่นเอง

“เมื่อไรหนทางแก้ไขที่ตันตอ ท่านปู่ทวดจึงเริ่มต้นแผนการขึ้นสู่อวกาศซึ่งไม่ได้ทำมานาน เนื่องจากติดปัญหาเรื่องวัตถุดิบ แต่เพราะได้แรงจากทวีปเนือฮ์ ทำให้พวกเราสามารถสร้างกระสวยอวกาศได้อย่างเต็มที่อีกครั้ง เป้าหมายคือการติดต่อขอความร่วมมือกับกลุ่มคนบนนครอวกาศทั้งห้าแห่งกับมหานครจันทรบาบดวงจันทร์ แต่กลุ่มเจ็ดเขียนแบล็กโลดท์ชุดแรกที่เดินทางไปยังอวกาศกลับไม่ติดต่อกลับมา”

“พวกที่อยู่บนอวกาศโงมตังนี้”

“พวกเราไม่รู้ จากนั้นจึงลงส่งไปอีกห้าครั้ง ทว่าผลลัพธ์ก็ยิ่งเหมือนเดิม” จักรพรรดิมีสีหน้าจริงจัง “แต่พวกเรามั่นใจว่าพวกเขาไม่ได้ทรยศต่อยูซอน ต้องเป็นเพราะบนอวกาศคงมีภัยร้ายแอบแฝงอยู่ เลยมีอาจกลับมาได้”

“ท่านจักรพรรดิดีว่า...ที่นั่นอาจมีบางสิ่งที่คล้ายมาเธอร์ควบคุมจิตใจของเจ็ดเขียนแบล็กโลดท์ทั้งหกรุ่นก่อนนี้”

“ใช่! ด้วยสาเหตุนี้จึงอยากขอให้ท่านโอดินร่วมทางไปกับเจ็ดเขียนแบล็กโลดท์ เพื่อค้นหาสาเหตุและติดต่อทางดวงจันทร์ ขอบอกก่อนว่านี่อาจเป็นการเดินทางเที่ยวเดียว ไม่มีตัวส่งท่านกลับสู่มาตุภูมิ”

เมธัสพูดอย่างจริงจัง “แม้ผมจะยังไม่แกร่งเทียบเท่าท่านเจ็ดเขียนแบล็กโลดท์ ทว่าผมก็ขอเสี่ยงเดินทางไปอวกาศกับพวกเขาครับ”

จักรพรรดิสบตาเมธัสครู่หนึ่งค่อยลุกขึ้น “ถ้าเช่นนั้นอีกสามวันจะส่งคนไปรับท่านขอให้ท่านเตรียมตัวให้ดี”

ชายหนุ่มโง้งศีรษะลาบารุระผมดำที่เดินออกไปอย่างเงิบงัน และสัมผัสได้ถึงความมีน้ำใจและมุ่งมั่นของผู้สืบสายเลือดจักรพรรดิแห่งยูซอน

“อืม...เพราะมีผู้นำชั้นเลิศ เหล่าลูกน้องถึงเคารพและพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อกอบกู้โลกสินะ”

เมื่อจักรพรรดิและเจ็ดเขียนแบล็กโลดท์จากไป หญิงสาวในชุดกิโมโนก็มานำทางไป

หาพวกวิคตอเรียซึ่งกินอาหารจนอิ่ม และเริ่มชมสวนดอกไม้ที่งดงามจนน่าจะไปในนอกถึงเล่น

ชายหนุ่มเข้าไปเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น พวกเธอทั้งสองล้วนขอตามเขาไปด้วย ถึงจะทั้งคู่ทั้งหลอกเพียงใด สี่เทพธิดาก็ยินดีที่จะเดินทางขึ้นสู่อวกาศเช่นเดิม

เมธัสขบคิดอย่างหนักก่อนจะพูดด้วยเสียงจริงจัง “ช่วยไปรอผมที่บ้านเถอะนะ เพราะผมรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีกับการเดินทางไปยังอวกาศครั้งนี้”

“กลัวว่าพวกเราจะถ่วงขัดขวางขาอีกรี” เสียงเสียงใจของวิคตอเรีย

เขาพูดอย่างจริงจัง “เปล่า เพราะผมรักพวกคุณ และหากเกิดอะไรขึ้นมาจริงๆ ผมอาจเสียสมาธิจนปกป้องชีวิตตัวเองไม่ได้”

“ซีโง่ที่สุด” วิคตอเรียเอ่ยอย่างแฉ่งอน หน้าของเธอแดงระเรื่อเช่นเดียวกับเพื่อนทั้งสาม

“กลับมาโซลเพื่อผมได้ไหม” ชายหนุ่มยิ้มอ่อนโยน

สี่เทพธิดาต่างก้มหน้าลง “ค่ะ...”

ชายหนุ่มหันไปมองหญิงสาวที่คอยต้อนรับแล้วลองถาม “ที่นี่มีสถานที่ท่องเที่ยวหรือไม่”

“มีค่ะ” สาวต้อนรับยิ้มต้อนรับแล้วแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ซึ่งมีตั้งแต่สวนพฤกษชาติ บ่อน้ำแร่ธรรมชาติ สวนสนุก และอื่นๆ อีกมากมายที่ถูกสร้างเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงสองร้อยกว่าปีให้หลังนี้ แท้จริงแล้วสาวต้อนรับนางนี้คือหุ่นยนต์สาวใช้แบบยูซอนนั่นเอง

“พวกเราไปเที่ยวกันเถอะ” เมธัสชักชวนสี่เทพธิดาที่มีสีหน้ายินดี “ผมยังเหลือเวลาอีกสามวัน ดังนั้นไปสนุกด้วยกันนะ”

“ค่ะ!” พวกวิคตอเรียต่างขานรับด้วยเสียงสดใส

‘ไม่รู้หรือกันว่าบนนั้นจะเกิดอะไรขึ้น...’ รอยยิ้มของสี่สาวทำให้เขารู้สึกสุขใจ ‘แต่เวลานี้ผมควรทำให้พวกเธอยิ้มแย้มแบบนี้ตลอดไป’

สามวันต่อมา

ประตูของยานขนส่งลำหนึ่งที่อยู่ตอนลานกว้างเปิดอ้าให้ผู้โดยสารขึ้นไป สองฟากของทางเดินมีกลุ่มนักรบ เหล่าขุนนาง และจักรพรรดินียืนส่งด้วยสีหน้าคาดหวัง แม้จะไม่เอ่ยวาจา ทว่าดวงตาที่ทอดประกายเชื่อมั่นก็ทำให้คนเดินผ่านรู้สึกอึดอัดเป็นอย่างยิ่ง

เมธัสอยู่ในชุดเพาเวอร์สูทสำหรับอวกาศของชาวยูซอน เนื่องจากเวฟลิงก์พิเศษของยูซอนมีปลั๊กถึงยี่สิบห้าช่อง เขาจึงสวมรูดออฟสกายด้วย ส่วนเทพศาสตร์ที่เหลือเขาให้พวกวิศวกรเรียนนำกลับไปย้งวาโซล โดยเมื่อเช้าเขาเพิ่งไปส่งพวกเรอซันรถซึ่งจะแล่นไปตามทางในอูโมงค์ และให้ไรเดอร์ รูริ และโทนี่ติดตามไปด้วย นอกจากนี้จักรพรรดิยังยืนยันว่าจะให้เจ็ดเทพพนजरสามกลุ่มตามไปส่งถึงที่หมาย อีกทั้งยังจะมอบวิทยาการด้านชุดรบและอาวุธให้ทางวาโซล

เขาย่อมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับความช่วยเหลือนี้ เพราะนี่เท่ากับว่าทางวาโซลจะพัฒนาชุดรบและอาวุธไปได้อีกก้าวใหญ่ๆ

ชุดรบ	รุ่น	พลังป้องกัน	รัศมีแสง (เมตร)
เพาเวอร์สูท	ชามุไรอวกาศ	120,000/120,000	12
ท่อแดช			
จำนวนท่อ	ระยะไกล (เมตรต่อท่อ)	เสียพลังโลดต่อครั้ง	เสียเวลาพัก (วินาที)
40	5 - 100	100 - 2,000	1
เพิ่มพลังกาย			
เปอร์เซ็นต์	นาน (นาทึ)	เสียพลังโลดต่อนาที	เสียเวลาพัก (วินาที)
500	120	2,000	1

ส่วนเจ็ดเซียนแบล็กโลดสวมเพียงชุดเกราะและผ้าคลุมดำยาวถึงข้อเท้า

หุ่นยนต์ที่เดินตามหลังพวกเขานอกจากมายและซิสเตอร์แล้ว ก็มีหุ่นยนต์ขับยานรุ่นที่หนึ่งหนึ่งหนึ่งหนึ่ง โคดเนม ไพลอต รับหน้าที่ขับยานอวกาศซึ่งพวกเขาคงไม่มีปัญญาควบคุมได้คล่องแคล่วไปกว่าหุ่นยนต์หนุ่มตัวนี้

เมื่อเข้าไปนั่งบนเก้าอี้ของห้องผู้โดยสาร หนึ่งในเจ็ดเซียนแบล็กโลดก็เดินมายืนแผ่นโลหะวงกลมที่มีขนาดเท่านี้หัวแม่มือให้ “นี่คือดาบสะบัดวิญญาณ เป็นหนึ่งในแปดเทพศาสตราของยูซอน ท่านจักรพรรดิพระราชทานให้เจ้า วิธีใช้คล้ายคลึงกับดาบอัลติเมตัสแลซ แต่เรื่องพลังทำลายและความคมเหนือกว่าสองชิ้น”

เมธัสรีบปฏิเสธ “ขอดีเช่นนั้น ผมจะรับเอาไว้ได้อย่างไร”

“เจ้าคือคนที่จักรพรรดิเราไว้นับถือเชื่อใจ และเหล่าลูกศิษย์ของเราก็บอกเป็นเสียงเดียวกันว่า เจ้าแข็งแกร่งพอๆ กับพวกข้า ดังนั้นจงใช้มันเพื่ออนาคตของโลก”

สิ้นวาทะอันหนักแน่นของหนึ่งในเจ็ดเซียน ชายหนุ่มก็ค้อมศีรษะรับเทพศาสตรา
แห่งยูซอนเอาไว้ด้วยความตื่นตะลึง เพราะชาวยูซอนที่เขาหัวนกรงกลับเป็นผู้มีน้ำใจและ
เสียสละอย่างคาดไม่ถึง

หลังจากผู้มอบเทพศาสตราเดินไปนั่งบนเก้าอี้แล้ว เสียงของไหลอตก็ดังขึ้น “เริ่ม
เข้าสู่ช่วงนับถอยหลังก่อนจะเริ่มออกเดินทาง หกสิบ ห้าสิบเก้า ห้าสิบแปด...”

เมธัสรีบวางแผนโล่ห์บนหัวปลักของเวฟลิงก์ มันเปล่งแสงเรืองรองทันควัน

ประเภท	อันดับ	นาม	ฉายา	พลังทำลาย	ใบดาบ (เมตร)	
					กว้าง	ยาว
ดาบ	8	สะบันหิวนิญาณ	ยมทูต	100,000/700,000	0.2	5
ความสามารถ		รายละเอียด				
สะบันหิวนิญาณ		คมดาบสัมผัสสิ่งใดจะเร่งความเร็วจนไม่มีสิ่งใดที่ตัดไม่ขาด				

‘โอ้! เทพศาสตราแห่งยูซอนดูดพลังโลต์เราได้อีกวันทีละแสนเลยหรือนี่ แถมใช้
แค่หัวปลักเดียวด้วย อะไรมันจะสุดยอดขนาดนี้...’ เขายังกับความสุดยอดของอาวุธชิ้นนี้
‘หวังว่าที่นั่นจะมีเทพศาสตราชิ้นอื่นหลงเหลืออยู่นะ...’

จากข้อมูลที่ได้มาจากชาวยูซอน เทพศาสตราทั้งหมดล้วนถูกสร้างขึ้นจากแร่พิเศษ
หรือดรามหาเวท ซึ่งมีเพียงสามสิบแปดก้อน โดยตอนที่เริ่มเกิดปัญหาแบล็กโกลด์ออก
อาละวาด แร่ทั้งหมดถูกแบ่งให้ช่างสร้างอาวุธสี่คนของแต่ละกลุ่มมหาอำนาจในยุคนั้น สาม
คนแรกได้สิบก้อน มีเพียงช่างอาวุธของประเทศยูซอนที่ได้แค่แปดก้อน ส่วนหลังจากนั้น
จะเป็นชนใดก็ไม่อาจทราบได้ เพราะระบบการติดต่อสื่อสารเริ่มพังแล้วนั่นเอง

เวบ! หน้าจอสื่อพล้นปรากฏขึ้นเบื้องหน้าเก้าอี้ทุกตัว แต่ละจอแสดงสภาพรอบ
ด้านของยานขนส่งอวกาศ ซึ่งวิ่งไปตามเส้นทางบินที่เริ่มตึงขึ้นไปจนถึงฉากกับท้องนา

ยานบินเริ่มพุ่งทะลุหมุ่เมฆ ฝ่าชั้นบรรยากาศอย่างไร้ปัญหา

“การบินสู่อวกาศสำเร็จเสร็จสิ้น” เสียงของไหลอต “เริ่มเชื่อมต่อสัญญาณสื่อสาร
และจะเริ่มติดต่อไปยัง...”

บีบ! จู่ๆ หน้าจอเบื้องหน้าทุกคนพลันเปลี่ยนเป็นสีแดง มีอักษรว่า อันตราย

ก่อนจะทันเข้าใจ ไพลอตก็เปลี่ยนน้ำเสียงเป็นจริงจัง “ยานของเราถูกดาวเทียม
ดวงหนึ่งยิงลำแสงเลเซอร์จู่โจม อีกห้าวินาทีจะมาถึง โปรดเตรียมตัวอพยพด่วน...”

‘มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่...เปิดระบบใช้งานชุดรบ’

รอบคอของเมธัสพลันปรากฏกระจกใสขึ้นมาครอบศีรษะ แล้วเริ่มเปลี่ยนเป็นสีขา แต่ก่อนที่เขาจะทันลुकออกจากที่นั่ง ลำแสงสีแดงสายหนึ่งซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าร่างเขาก็พุ่งทะลุยาน ดันร่างสองในเจ็ดเซียนแบล็กโลดให้กระเด็นออกจากตัวยาน หากลำแสงสายนี้เลื่อนเข้ามาอีกหนึ่งเมตร มันคงบดขยี้ร่างเขาไปด้วย

เบรียะ! เซียนแบล็กโลดที่เหลืบริกระโดดออกจากยานอวกาศซึ่งเริ่มมีประกายไฟ เพื่อช่วยเหลือพวกพ้องที่กระเด็นออกไป

เมธัสพุ่งเข้าไปกอดมวยและซิสเตอร์ แล้วรีบใช้ท่อแดงพุ่งหนีออกไปทางช่องที่ เกิดขึ้น แต่กลับมีลำแสงสีขาวพุ่งใส่เขา

‘ไม่ทันแล้ว!’

วูบ! นอกจากความรู้สึกวูบหนึ่งที่ผ่านกาย ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ไพลอตที่มีลำแสงออกจากเท้าพุ่งเข้ามากอดเขา ดันเขาหนีไป “ขอโทษท่านผู้โดยสาร ทุกท่าน ผมเพิ่งเชื่อมต่อสัญญาณอายนแม่เพื่อสื่อสารกับทุกท่านเสร็จเมื่อครู่ ส่วนลำแสงสีขาวเป็นเพียงพลังแสงจากซันไซน์แคนนอน ซึ่งถูกยิงจากดาวเทียมที่อยู่ห่างไปหนึ่ง กิโลเมตรครับ”

บนหน้าจออายนแม่พลันปรากฏภาพดาวเทียม และลำแสงสีแดงอีกสายหนึ่งที่กำลังจะพุ่งตรงมาทางพวกเขา

“ทั้งหมดรีบตรงไปทำลายมันเร็วเข้า!!!” เสียงของหนึ่งในเจ็ดเซียนแบล็กโลดดังขึ้นผ่านอายนแม่

ฟู! เมธัสใช้ท่อแดงเติมกำลัง พาสามหุ่นยนต์บินหลบลำแสงสีแดงที่พุ่งเข้ามาอีกครั้ง

เบรียะ!!! ตูม!!! ยานอวกาศพลันระเบิด บ่งบอกว่าพวกเขาไม่มีทางกลับอีกแล้ว นอกจากจะหายานอวกาศลำใหม่

‘ทำไมคนบนอวกาศถึงโง่เท่าละ’ เมธัสได้แต่ขบคิดอย่างปวดหัว

“ดาวเทียมเบื้องหน้าคือ ดาวเทียมสังหารของทวีปเอเชีย ซึ่งจากข้อมูลที่ได้รับมาเมื่อครู่ มันมีทั้งหมดสิบสองดวงครับ” ไพลอตช่วยให้รับรู้ถึงปัญหาที่ไม่มีวันหมด

“อย่าไปสนใจดาวเทียมดวงอื่น รีบไปจัดการดวงแรกสุดก่อน” เสียงของหนึ่งในเจ็ดเซียนแบล็กโลดดังขึ้น “ไพลอตสามารถเข้าควบคุมดาวเทียมได้หรือไม่”

“ผมมีระบบควบคุมมันอยู่ครับท่านผู้โดยสาร” ไพลอตตอบอย่างจริงจัง

“ดี! งั้นโอดิน ฝากดูแลไฟลอตด้วย ที่เหลือตามเข้ามา”

เมธัสเพิ่งได้ยลพลังของวิชาสลัดหมอกชั้นที่สิบสองด้วยตาตนเอง บัดนี้ร่างคนทั้งเจ็ดมีขนาดใหญ่ขึ้นจนสูงเกือบยี่สิบเจ็ดเมตร บนแผ่นหลังบังเกิดปีกพ่นละอองแสงสีดา ขบค้นร่างให้พุ่งเข้าหาดาวเทียมสังหาร

แต่ดาวเทียมสังหารไม่ได้มีอาวุธเพียงปืนแสง มันยังมีมิสไซล์แบบติดตามอีกด้วย หนึ่งในเจ็ดเขียนแบล็กโลดที่บินหลบไม่ทัน เพราะสีดาบนร่างกายเริ่มมีรอยร้าว แล้วพอดินมิสไซล์อีกไม่กี่ลูก เพราะบางส่วนก็แตกออก เผยให้เห็นร่างเนื้อสีดาเมี่ยม และเมื่อโดนชั้นไซนแคนนอนยิงลำแสงใส ร่างชายคนนั้นก็สลายหายไป หลงเหลือเพียงเศษซากโลหะสีดา

“นี่เป็นอาวุธที่เอาไว้จัดการแบล็กโกสต์ระดับไททันชัดๆ แต่ทำไมถึงใช้โจมตีพวกเราละ หรือว่าพวกนั้นเข้าใจผิดว่าเจ็ดเขียนแบล็กโลดเป็นแบล็กโกสต์...ไม่มั้ง”

เขารีบเลิกคิดทันควัน เพราะมิสไซล์หลายลูกเริ่มพุ่งเข้ามา

“สะบัดวิญญาน!”

พริบ!! วิ้ง!! ดาบสามูไรยาวเกือบสามเมตรพลันปรากฏขึ้น ระลอกคลื่นของมันสะท้อนแสงดวงอาทิตย์ระยิบระยับ

ฟ้าว!! เมธัสใช้เพียงแขนซ้ายโอบอุ้มสามร่างพุ่งหลบไปมาด้วยวราขอพสกาย

ตูม!!! เบรียง!!! ในขณะที่เดียวกันก็ใช้ดาบยาวตัดทุกสิ่งที่ยาวทาง

“ผมนำหน้าเอง!”

เขารีบพุ่งด้วยความเร็วสูงกว่าเดิม โดยมีหกเขียนแบล็กโลดบินฝ่าดงมิสไซล์ตาม

มา